ANUL XXVII - Nr. 33 APRILIE - MAI - IUNIE - IULIE 1982

Carpații

Depósito legal: M. 8.137-1958.

Director: Aron Cotrus † REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactor: Traian Popescu

EDITORIAL

YALTA, PACTUL RUSINEI!

4-11 Februarie 1945...

Cine-și putea închipui în acea vreme că, sub influența satanică a lui Stalin, marii oameni politici ai Occidentului, Roosevelt și Churchill, vor ceda molohului rosu, fără nicio tresărire, jumătate din Europa!...

Cine-și putea închipui că la Yalta, sub semnele aritmetice ale câtorva procente scrise în pripă pe o bucată de hârtie, se va decide soarta, plină de consecințe nefaste, a țărilor din Răsăritul Europei!...

Si mai ales că, sub nepasarea caracteristică marilor învingători, se pecetluia o trădare istorică și-o rătăcire morală...

Deaceea, Yalta apare ca UN PACT AL RUSINEI.

Rusine ce recade asupra întregului Occident ce-a admis, prin tăcerea lui, perpetrarea unui act dezonorant și laș. Dar cu atât mai mult recade asupra Statelor Unite și Angliei, direct implicate prin reprezentații lor cei mai ilustri, în împlinirea josnicului gest.

Yalta nu a fost un simplu pact de înțelegere militară între forțe aliate pentru a înfrunta cu mai multă încredere reciprocă inamicul comun. A fost o nerusinată târguială pe taraba istoriei. A fost o infamă tranzacție între cumetri ce-și împărțeau o pradă de război ca ultimii barbari ai unui secol plin, în teorie, de "umanism", "libertate", "justiție" și "drepturi ale omului"...

A fost deasemenea o trădare! Trădare a propriilor promisiuni, făcute în 1941, cu privire la libertatea și independența TUTUROR POPOARELOR în ziua victoriei. Au mințit deci, și-au înșelat neamurile cu aceeași nepăsare și impertinență ca și dușmanul pe care-l combăteau.

Si dacă un asemenea comportament, lipsit de onoare, era de așteptat din partea Sovieticilor, conduita celor două mari democrații anglo-saxone apare ca un act de iresponsabilitate notorie. In cel mai bun caz, ca o lipsă de tact și-o acuzatoare neprevedere a viitorului.

Din cauza acestei "imprudențe", de 37 ani națiunile Estului european se sbat în neputință, sub cisma apăsătoare a imperialismului moscovit. Si dacă n'au sucombat încă, nici atracției marxiste nici teroarei, aceasta se datorește forței lor de caracter și de sacrificiu, iar nu acțiunilor virile ale celor două mari democrații ce, până'n clipa de față, nu s'au arătat deloc dispuse să pună un termen la abuzurile și genocidurile URSS-ului.

Din contră, prin lipsa unei poziții ferme și nesovăitoare, au permis –la Helsinki– reînnoirea și consolidarea "DREPTURILOR" sovietice târguite la Yalta, asupra a O SUTA SI TREIZECI DE MILIOANE de europeni.

Fu oare din cauza presiunei bombelor atomice? Sau sub constrângerea unei majorități pro-sovietice? NICIDECUM!

Din simplă comoditate și egoism. Din indiferență față de soarta altora. Din interese nemărturisite. Din lipsă de viziune politică.

* * *

In istorie, popoarele pot uita chiar și înfrângerile militare suferite. NU VOR UITA INSA NICIODATA tragerea pe sfoară și umilința, venite din partea celor în cuvântul cărora au crezut. Deaceea putem afirma că Statele Unite și Anglia au semnat o poliță pe care cu greu și-o vor putea răscumpăra.

Gestul dela Yalta cere o reparație.

O reparație urgentă și categorică. O acțiune venită din propria inițiativă a celor încriminați, iar nu forțată de împrejurări. Deja opinia publică mondială începe să se mobilizeze pe tema concepției de împărțire a lumii între marile puteri și-a abuzului comis la Yalta.

Națiuni libere, dar care n'au dimensiunile cerute de etalonul epocei, încep să-și dee seama că, în conformitate cu înțelegerile dela Yalta, soarta lor poate fi decisă oricând de CEI MARI. Un fel de mobilizare, verbală pentru moment, licărește la orizont contra nedemnelor "Acorduri dela Yalta".

Ar fi poate momentul ca cele două natiuni occidentale, responsabile de crima politică de acum 37 ani, să devină direct ACT DE ACUZARE. Să nu se uite mai ales că generatiile prezente n'au niciun cult particular pentru un Roosevelt sau un Churchill, ale căror erori sau gafe de odinioară amenintă să le atragă numai neplăceri AZI si IN VIITOR.

Rătăcirea din 1945 trebue să ia sfârșit. Si cu ea să dispară girul dat Rusiei Sovietice de a-si arogă drepturi colonialiste si despotice asupra nefericitelor natiuni de dincolo de Cortina de Fier.

A SOSIT CLIPA GESTULUI PURIFICATOR!
Pentru salvarea propriei lor demnităti,
pentru repararea unei injustitii,
pentri initierea procesului de eliberare a natiunilor subjugate,
STATELE UNITE SI ANGLIA
***au datoria morală să denunțe Acordurile dela Yalta** ca neavenite, incompatibile cu civilizația actuală și in contradicție cu dreptul natural al individului și națiunei.*

Ca urmare logică, si Acordurile dela Helsinki nu vor putea rezista presiunei internaționale și vor trebui să fie anulate.

Numai printr'un asemenea gest de înaltă răspundere și echitate, cele două mari puteri anglo-saxone vor putea șterge rușinea ce apasă asupra lor din 1945 și vor putea aprinde o scânteie de speranță în sufletul națiunilor martire, zvârlite pradă la Yalta, nesățiosului Kremlin.

CARPATII

BALADA

de Radu GYR

Prin sălbatice viroage,-
Ape fierb adânci.
Jnepii suie greu -pe brânci,
Basmu-n văi se trage...

Urme de sălbăticiune
Pe coștile zac.
Cetinile sună a veac
Si a rugăciune.

–Limpede Ialomicioară,
Pentru-ce oftezi?
–Jos, la cheia Orzii-vezi,-
Vulturii coboară!

Dau târcoale in lumină,
C-au aflat un leș.
Parcă-i floarea de cireș,
Fata lui mezină.

Brazii-și freamătă suspinul
Zadele se sbat...
–Spune râule intristat,-
Cine a fost streinul?

Nu-ntreba ce-a fost și cine!...
Ochii lui pământ-
Si obrajii pradă sunt,
Pajurii haine.

Vre-un tâlhar la drumul mare,
Poate să fi fost.
Ori drumeț fără adăpost,
Călător spre soare!

Poate voievod cu spadă-
Si cu basm de fum!...
Părăsit in toiu de drum,
Vulturilor-pradă!...

Taina lui cine s-o știe!...
Nu-i decât un leș.
O s-o ingroape codrii deși,
Apa viorie!...

–Limpede Ialomicioară,-
Cu arginturi vii...
Taina lui dacă n-o știi,
Dece plângi amară?!...

–Eu plâng pleoapele-i închise,
Trupul ros de ploi,-
Ochii lui cu gene moi-
Ciuguliți de vise...

Si plâng mâinile lui-care
Astăzi nu mai pot,...
Să culeagă cerul tot-
Intr-o desmerdare!-

SUSPIN

de María SULFINA

Căsuța mea, din satul bătut de nenoroc,
Demult mă bate gândul, la tine să mă 'ntorc.
In soba demult rece, s'aprind un vesel foc,
Și să-mi cobor din grindă, un fir de busuioc.

In ceaslovul de pe masă, să 'ntorc file rând pe rând;
Rugăciunile și Psalmii, stăpânească al meu gând.

Din a lumii 'nvârtejire, nici-o urmă nu-mi rămâie;
Peste toate să se-aștearnă, fum albastru de tămâie.

Sub marama 'nrâurită, de suveica bătrânească,
Din icoana afumată, Preacurata să-mi zâmbească.

Și spre cerul de lumină, ruga-mi să se 'nalțe lin:
"La picioarele-Ți Preasfinte, plin de umilință vin,
Să mă cureți de păcate, de durere și de chin,
De mândrie, de trufie și de-al dorului suspin.

INCONSTIENTA OCCIDENTALA

de Serafim BRATOCEA

Trăim o epocă pre-conflictuală.

Numai cine nu vrea să vadă, nu vede. Or, din nefericire, această specie e mult mai răspândită ne putem închipui. Fiecare crede că îndepărtând gândul dela problema conflictului ce ne paște, a oprit evoluția subterană a evenimentelor și a îndepărtat primejdia. Copii când au frică de ceva, inchid ochii. Maturii epocei noastre par să fie tocmai cei care au răspundera politică.

Struțul ce-și înfundă capul in arina deșertului pentru a scăpa de coșmarul pericolului iminent este o simplă istorie. Se pare însă că pentru politicienii Occidentului european legenda struțului a devenit învățământ. In orice parte îți întorci privirea nu intâlnești decât capete infundate sub obrocul istoric, impus de amenințarea sovietică. Si tu, simplu muritor de rând, care vezi și simți apropierea crivățului din stepele rusesti, te intrebi cu nedumerire cum de-i posibiliă o asemenea orbire! Si mai ales o orbire atât de generalizată în mijlocul celor ce au infinit mai multe elemente decât noi pentru a judeca realitatea politică și a nu se crampona pe o poziție sinucigașe.

Recentul caz al Poloniei ilustrează în grad superlativ *inconștiența* celor ce au răspundera politică a Occidentului. Numai struți peste tot!...

In sânul cercurilor conducătoare s'a creat un fel de psihoză in jurul intențiilor sovietice, favorabilă unei apropieri constante între cele două lumi. Si cu cât aprofundezi situația te convingi că nu e vorba de o stare de teamă față de puterea armată a Sovietelor. O astfel de frică domnește numai la nivelul inferior al maselor, care judecă situația prin prisma realității și a bunului simț.

In sferele politice și înalt cugetătoare probelma are un alt aspect. Ea e privită prin prisma "*tendințelor la modă*" și a "*intereselor particulare*" care domină spiritul acestor așa zise "*elite*".

Omul politic occidental, cu veleități de parvenire și ifose de "*cunoscător*" intr'ale problemelor internaționale, s'ar simți în inferioritate față de ceilalți politicieni și concurenți, de n'ar lua și el o poziție asemănătoare tuturor. Prins în plasa nenumăratelor tendințe, interese, legături, combine, promisiuni, influențe oculte, pentru el realitatea capătă o structură și-o importanță aparte. Chiar omul de cultură, conștient oarecum de adevăratul pericol, a ajuns să privească lucrurile cu o desinvoltură ce-l îndepărtează fără voie de misiunea națională.

Occidentul trăește un moment de desprindere și de întunecare ce i-ar putea fi fatal.

Desprindere de realitățile direct amenințătoare ce se profilează în Răsăritul european. *Intunecare* față de datoria și interesul ce are de a nu-și indepărta prietenia, sau cel puțin simpatia, Statelor Unite.

Or, de câțiva ani încoace, atitudinea acestui Occident european, pretențios și maniac, provoacă în sânul și'n jurul său un fel de izolare, pe care numai el o crede capabilă să-i redee "*grandoarea*" unui trecut depășit de mult. Si ceeace-i mai trist și semnificativ e faptul că această "*stare*" de suficiență arogantă stăpânește *inteligentzia* occidentală dela o extremă la alta a evantaiului politic.

Pentru aripa stângă faptul este natural. Cu cât militează mai profund in favoarea acestei "*independențe*" a Occidentului, cu atât slăbesc valoarea strategică a anumitor forțe atlantice și pun in dificultate apărarea... Occidentului.

Pentru partidele de centru, problema nu se pune, așa cum s'ar crede, în termeni de patriotism și viziune istorică. Interesele dictează strategia struțului și-a aranjamentelor profitabile în imediat. De unde erorile bine chibzuite ale unei politici sinucigașe.

Surprinderea vine dela aripa dreaptă a Occidentului. Inconștiența a devenit atât de densă și opacă încât chiar forțele extremei drepte au cedat. Aceste forțe naționaliste luptă cu aceeași inverșunare contra Rusiei Sovietice cât și a Statelor Unite, ca și cum, in clipa de față, amenințarea acestor două super-puteri ar fi de-o egală intensitate și de-o iminență paralelă. Anomalia merge și mai departe. După respingerea oricărei colaborări militare efective cu USA, anumite cercuri "*ultra extremiste*" de dreapta, au ajuns (oricine este îndreptățit să se intrebe prin ce intortochetură mintală) la concluzia că "*pericolul comunist este cu mult inferior celui american*" și că, prin urmare...

Acesta-i rezultatul absurd al unei inconștiențe a tot stăpânitoare peste mentalitatea unor popoare considerate drept pline de simțul răspunderei istorice și profund raționale. Dar dacă se scărmănesc CAUZELE unei astfel de stări, poziția lor actuală nu mai pare așa de extravagantă și incoerentă. Iată dece:

1. *Educația* primită de 40 de ani încoace, cu privire la presupusa intenție a Statelor Unite de a absorbi economicește Europa și a o transforma într'o simplă dependență strategică, își dă roadele. Această "*teamă s*'a transformat intr'un fel de gelozie morbidă, care trece cu ușurință peste faptul că USA și-a trimis de două ori feciorii pentru a salva acest Occdent, atât de puțin recunoscător, și'n plus, neprevăzător. Neprevăzător mai ales, deoarece s'ar putea intâmpla ca intr'un viitor apropiat, Statele Unite să nu mai fie dispuse să-și sacrifice oștile pentru salvarea din nou a unor națiuni insolente și veșnic nemulțumite.

2. *Mentalitatea socializantă* infiltrată picătură cu picătură în substratul spiritual al națiunilor și agravată prin ajungerea la conducere a unor echipe de tip socialist. Această mentalitate pune continuu în conflict interior, atât individul cât și organizațiile politice existente. Fiecare *simte* că pericolul vine dinspre Urali dar, făra voie, *e purtat* să găsească circumstanțe atenuante, scuze, acelui sistem amenințător ce tot "*socialism*" se numeste. Fiecare se sbuciumă intre a crede și a nu crede nenumăratele dovezi ale prăbușirei "*socialului*" în marea Republică a socialismului. De unde nedumerire, neliniște și indecizie în spirit și fapte.

3. *Mândria istorică* care, în ciuda realității obiective, păstrează în mintea acestor națiuni occidentale imaginea unui trecut de glorie ce-ar putea fi identic –zic ei– și'n societatea de azi. Deaceea, trecând peste enormitatea supoziției, ajung să susțină făra nicio noimă o stare de spirit contradictorie și foarte indoielnică.

Unii vorbesc deja de existența unei "*adevărate forțe europene*", plasată intre cei doi coloși, capabilă să îndepărteze orice pericol. Temelia acestei concepții ar fi *numărul* important de locuitori și *capacitatea* de creație și realizare europeana. Nimic de zis, dar până'n prezent, o asemenea "*forță*" nu-i stabilită nici pe hârtie.

Alții fac caz de "*forța de izbire*" în toate azimuturile. Așa zisă forță de disuasiune. Dar când o compari cu ce au "ceilalți" ca arme strategice, iți dai seama că-i vorba de o eficacitate redusă.

Alții, mai moderați dar nu mai puțin mândri, vorbesc de "*auto-apărare eficientă*", capabilă să dea de gândit eventualilor "*atacanți*".

4. *Actiunea perseverentă* a submarinelor sovietice ascunse în sânul națiunilor occidentale, înțelegându-se prin aceste "*submarine*" persoanele care influențează anumite decizii și anumite opinii în favoarea URSS.

Rolul lor de destabilizare spirituală a opiniei publice sau de dirijare a hotăririlor guvernamentale este unul din marile atuuri ale Sovietelor in destrămarea rezistenței interioare a națiunilor occidentale. O constatăm zilnic in atitudinile concret luate de Guverne și'n formulările așa zise "*obiective*" ce difuzează mai toate organele de mass media. Se simte dela o poștă călăuzirea direcțională, provocatoare de confuzii și neliniște.

Iată dece susținem că există o adevărată INCONȘTIENȚA în raport cu evenimentele politice cele mai grave, în raport cu soarta Europei intregi, în raport cu răspunderea ce-ar trebui să revină unor națiuni libere, capabile și inteligente. Comportamentul lor, intr'o fază atât de patetică a istoriei universale și a propriei istorii, dă de gândit.

Avem oare de-a face cu un proces de îmbătrânire accelerată?
Ne găsim în fața unui caz de megalomanie inconștientă?

urmează în pag. următ.

IZVORUL LINISTEI

de D. PAULESCU

I

Izvorul Linistei n'are răgaz, nici hotar, nici oprire, nici odihnă.
Linistea n'are pace, nici dimensiune, nici repaos, nici comodism.

Ea nu poate fi năpăstuită nici infrântă prin nepăsare crudă și oarbă.
Linistea-i infinită, nu-i confort, nici vanitate, nici sălbatic egoism.

Omul, sărmanul, o caută ne încetat și zădarnic aici pe pământ.
Si câtă lume nefericită nu se plânge intruna că n'are liniste.

Si umblă insetată după ea, din copilărie și până la mormânt.

II

Dar unde-și are izvorul această dulce și strălucitoare Lumină?
In focul luptei, in viscol, in ideal, in suferință, in moarte?

Ori in drumul insorit, care urcă nevăzut către marea solitudine divină?
Ca și norocul și fericirea, rareori bat la poarta sufletului nostru

Si neștiind să le prețuim, prmindu-le ca pe un oaspe bun și ales,
Ne lasă singuri și dispar misterios, cum dispare un fruct necules.

III

Zădarnic aleargă lumea insetată, lacomă și inebunită după bogății,
Inchinându-se orbeste și umilitor, materiei, idolilor și vițeilor de aur.

Zădarnic ucid anticriștii credința, dragostea, libertatea și ființa omului,
Ținând sub teroare, jug și umilință barbară, atâtea neamuri nevinovate.

Zădarnic își pregătesc mișeii și trădătorii, tronuri și coroane de laur,
Că nu-și vor găsi niciodată și nicăiri, linistea și fericirea nemeritată.

IV

Izvorul linistei, așa cum credeau ai noștri viteji și nemuritori străbuni,
Incepe dincolo de strâmtele, intunecatele și, vremelnicile hotare ale vieții.

In credință, in eroism, in dragoste, in bunătate, in dăruire și in minuni,
Murmură veșnic, tăcut și tainic, izvorul nesecat al linistei adevărate.

Izvorul care purifică sufletul și ne invață sensul existenții noastre.

V

Linistea absolută și mângâierea din sărutul depus de îngerul păzitor,
Pe fruntea palidă și însângerată a viteazului care a biruit moartea.

Linistea martirilor schingiuiți și arși pe rug, apărând sfânta dreptate,
Lumina sufletului nostru, izvor limpede și sacru al eternității.

Apa cea vie a mântuirii, din care beau fericiți sfinții și aleșii lui Dumnezeu.

Brasília, 14 Februarie 1982

Sau, pur și simplu, e vorba de un act de putreziciune politică la nivelul cel mai inalt, cu recăderi fatale in rândurile maselor?

In orice caz, starea de inconștiență a luat proporții de zăpăceală colectivă, ce desvăluie grave descumpăniri interioare, o educație pervertită și-o tendință marcată spre judecățile superficiale.

Occidentul in care ne aflăm și'n care ne puneam atâta speranță, e pe cale să-și piardă autenticitatea. Si cu ea, viitorul...

Putea-va oare să-și revină la timp? Prin el insuși sau cu umila noastră contribuție, a celor de dincolo de Cortina de Fier?

E un punct de intrebare, la care nimeni nu se incumetă să răspundă. Dar să nu uităm că orice s'ar intâmpla, SOARTA NOASTRA E LEGATA DE SOARTA LUI.

Si chiar de-am striga in deșert, datoria noastră a tuturor e să incercăm a-i fi de folos.

Serafim BRATOCEA

SINDICATUL CRIMEI (II)

de Nicolae ROSCA

Dăm in continuare câteva extrase din bogata literatură existentă, care se referă la activitățile "politice" ale acelor "foști demnitari" pe care i-am văzut in numărul trecut al acestei reviste.

* * *

I. CUM FUNCȚIONA JUSTIȚIA LOR

Procesul lui Corneliu Zelea Codreanu:

"Tribunalul avea deci să răspundă la trei chestiuni:

I. Deținere și publicare de acte secrete, incadrat in art. 190-191.

Ori, s'a dovedit până la evidență, că ordinele, cele 6, aveau un caracter politic. Erau simple ordine de urmărire, polițienești, a membrilor organizației mele. Ele nu atingeau intru nimic "Siguranța Statului"...

II. Tribunalul avea să răspundă la a doua chestiune:

Am luat legătură cu un Stat străin, pentru a primi ajutoare și instrucțiuni in scopul de a declanșa revoluția socială. Afirmație bazată pe o scrisoare falsă, care nu-mi aparține.

Se descoperă autorul scrisorii. Sunt acuzații ofensatoare și de rea credință.

III. In sfârșit Tribunalul avea să răspundă la crima de inarmare a populației, in scopul de a face război civil, lovitură de Stat, etc. (art. 210).

Ori, am dovedit cu principii, cu fapte, acte și martori, că nici nu ne-a trecut prin gând vreodată să declanșăm un război civil. Dar nu numai atât: nici măcar să facem o tulburare cât de mică. Primejdia dela Răsărit pândindu-ne fiecare greseală, fiecare pas.

Și totuși Tribunalul, fără a avea nicio dovadă, nici cea mai mică dovadă, a răspuns afirmativ la toate intrebările, condamnându-mă la 10 ani muncă silnică.

O mare nedreptate!" (Insemnări dela Jilava p. 40.)

*

"Domnule Președinte și onorat Tribunal, s'a făcut o largă publicitate răspunsului la interogator al d-lui Corneliu Codreanu, dupăce rechizitorul d-lui Procuror general pusese in curent opinia publică cu faptele ce i se impută. Acei ce au organizat această publicitate au socotit-o ca o supremă abilitate. Lovitura însă nu numai că a dat greș, dar a avut cu totul alt efect. Căci nu numai juriștii au putut să-și dea seama din citirea interogatorului că nimic din ce i se pune in sarcină nu stă in picioare, dar opinia publică, țara intreagă, s'a convins astăzi că acest proces nu e decât o odioasă inscenare". (Adevăr in Proc. Căp. p. 172.)

*

"Se urmărește exterminarea lui Corneliu Zelea Codreanu? In acest caz intreaga pătură conducătoare a țării este solidar responsabilă de actele guvernului atât in fața istoriei cât și in fața Miscării Legionare.

Va continua guvernul cu provocările? Legionarii vor suferi in tăcere atâta timp cât Dumnezeu le va da răbdare. Dar e bine să se știe că Legiunea nu va tolera niciodată ca mișelia să fie ridicată la rangul de doctrină in Stat și in cazul acesta răbdarea ei va lua sfârșit, așa cum noi nu dorim. Răspunderea o aruncăm asupra guvernului care este agentul desordinelor, provocatorul anarhiei, dușmanul Țării și elementul de desagregare al Statului. (Adevăr in Proc. Căp. p. 240.)

* * *

II. IN IMPARATIA INCHISORILOR LOR

"Presa a publicat de foarte curând un raport pe care in anul 1938, luna Noembrie, ziua 26, l-a inaintat ministerului Apărării Naționale, dl General Ion Antonescu, pe atunci comandant al Corpului III Armata din Chișinău...

Scria pe atunci, cuprins de revoltă, actualul Conducător al Statului:

"Tineri români și tineri studenți inchiși nu pentru fapte nedemne se ofilesc intr'o mizerie de nedescris.

"Acești tineri au fost siliți să doarmă pe cimentul gol, inchisoarea neavând paturi și sunt ținuți intr'un regim de subalimentare și anemiere incompatibil cu ideea de civilizație și de respect al ființei umane. In neputința de a li se da un ceaiu dimineața ei sunt hrăniți cu terciu, un fel de mămăligă diluată in apă.

"Nu li se ingădue nicio carte de studii sau rugăciuni și nu au voie a respira un pic de aer curat decât o oră pe zi, in incinta inchisorii.

"Atâta vreme cât un câine din serviciul jandarmeriei va avea o alocație de 8 lei pe zi, iar un tânăr deținut numai 4,80 de lei pe zi, situația lor va fi disperată și ei vor fi candidați, sigur, la tuberculoză". (Buna Vestire 4/12/1940.)

*

"Până acum, de 15 zile, cred că n'am mâncat mai mult decât o pâine in tot acest timp. Am dormit imbrăcat. N'am fost scos afară nici măcar 5 minute pe zi. M'au umplut purecii și păduchii și mă pișca toată noaptea". (Ins. dela Jil. p. 24.)

*

"Chinuit fiziceşte ca un câine (sunt pline hainele de suferință, iată sunt acuși 60 de zile de când dorm imbrăcat pe scândura și pe rogojina aceasta. 60 de zile și 60 de nopți de când oasele mele sug, ca o sugătoare, umezeala care țâșnește din pereți...).

De 60 de zile nu schimb o vorbă cu nimeni, căci nimenea de aici nu are voie să vorbească cu mine. Și atacat în acelaşi timp in ființa mea morală, acuzat de trădare, declarat străin, ca nefiind român nici după mamă nici după tată, arătat ca dușman al Statului, copleșit de lovituri și legat cu mâinile la spate, adică neavând nicio posibilitate de apărare". (Ins, dela Jil. p. 240.)

* * *

III. CUM FUNCTIONA POLITIA LOR

"Au apărut cei doi agenți, Victor și Iuliu Horvath, conducându-l, aproape târându-l, pe camaradul Serafim. Era plin de sânge, umflat la față, cu ochii vineți și de-abea se ținea pe picioare" (Și cerul plângea p. 198.)

*

"S'a repezit la mine ca un nebun, mi-a apucat testicolele in mâini și a inceput să le strângă cu toată forța. In viața mea nu am simțit o astfel de durere. Oricât ași fi vrut să mă stăpânesc mi-a fost imposibil și am inceput să strig. Era mai mult un răgnet decât un strigăt. Presiunea era însă din ce in ce mai mare. Simțeam cum mă inăbușesc și-mi pierd cunoștința. Am mai primit câteva lovituri in coaste și in stomac, apoi nu am mai simțit nimic. (Și cerul plângea p. 206.)

*

"M'au obligat să rămân gol, apoi m'au legat fideleș, pe aceeași bancă a chinurilor noastre, imobilizându-mă complect. Dumitrescu s'a apropiat cu o sulă lungă și ascuțită, zâmbind feroce și cu ochii bulbacați. Cu o voluptate ce i se citea pe față, mi-a infipt-o incet in carne, in dreptul claviculei drepte. Cu un rânjet diabolic, a apăsat-o până la os, pe care a inceput după aceea să-l răcâie incet, in toate sensurile. In acelaş timp, Victor Horvath, cu altă sulă, implinea aceeași operație in clavicula stângă...

Niciodată n'am mai simțit astfel de dureri. Aveam impresia că cineva imi smulge brusc și la intervale, creerii și ochii din cap... Am inceput să urlu." (Și cerul plângea p. 244).

(Autorul acestor rânduri trăește, este refugiat și poartă încă pe corpul său, după mai bine de 40 de ani, urmele ce i le-au lăsat "foștii demnitari".)

* * *

IV. EXPLOZIA DEMENTEI LOR. UCIDERILE

Declarațiile Plutonierului Sârbu

"... In zorii zilei am pornit spre Râmnicu Sărat. Ajunși la închisoare, am fost băgați toți jandarmii intr'o celulă, unde maiorii Dinulescu și Macoveanu ne-au dat instrucții asupra modului cum avem să executăm pe legionari.

Punând in genunchi pe șoferul mașinii, i-a aruncat un streang după gât pela spate, arătând cât de ușor se poate executa astfel. Totul a fost gata in câteva minute. Jandarmii au ieșit apoi unul câte unul afară, in curtea inchisorii și fiecăruia i s'a dat in seamă un legionar. Mie mi-a dat unul mai voinic, mai inalt. Am aflat mai târziu că acesta era Căpitanul, Corneliu Codreanu.

I-am dus apoi in mașini. Aici, legionarul era legat cu mâinile de bancă la spate, iar picioarele de partea de jos a băncii din față, in așa fel ca să nu se poată mișca nici intr'o parte, nici in alta. Așa au fost legați 10 legionari intr'o mașină și 4 in alta.

Eu am fost in prima mașină, in cea cu 10 legionari, in spatele Căpitanului și fiecare jandarm era așezat in spatele legionarului ce-i fusese incredințat. In mâini aveam ștreangurile.

Am pornit. In mașina mea era maiorul Dinulescu, iar in cealaltă maiorul Macoveanu. Era o tăcere de mormânt, căci n'aveam voe să vorbim intre noi și nici legionarii intre ei.

Ajunși in dreptul pădurii Țâncăbești, maiorul Dinulescu, care stabilise cu noi, printr'un cod de semnale, momentul execuției, a aprins la un moment dat lanterna, stingând-o și aprinzând-o de trei ori. Era momentul execuției, dar nu știu dece nu am executat niciunul. Atunci maiorul Dinulescu a oprit mașina, s'a dat jos și s'a dus la mașina din spate. Aici, maiorul Macoveanu fusese mai autoritar. Legionarii erau executați.

Căpitanul și-a intors puțin capul către mine și mi-a șoptit:

–Camarade, dă-mi voe să le vorbesc camarazilor mei...!

Dar in aceeași clipă, mai inainte ca el să fi terminat rugămintea, maiorul Dinulescu a pus piciorul pe scara mașinii și pășind inăuntru cu revolverul in mână a rostit printre dinți: "Executarea!"

La aceasta, jandarmii au aruncat ștreangurile... A fost un muget și un horcăit, intrerupt din adâncul ființei lor, apoi o liniște de mormânt. Cu perdelele trase, mașinile și-au continuat drumul până la Jilava...

Când am ajuns, era orele 7 dimineața. Aici ne așteptau: colonelul Zeciu, Dan Pascu, comandantul inchisorii, colonelul Gherovici, medicul legist Lt. Col. Ionescu și alții.

Groapa era făcuta. Trași din mașină, legionarii au fost așezați cu fața in jos și impușcați in spate, pentru a simula astfel impușcarea pe la spate in timpul evadării de sub escortă. Apoi au fost aruncați in groapa comună... (Buna Vestire 9/11/1940).

*

Asasinarea camaradului Serafim

Dumitrescu, cu ochii inroșiți de ură, cu mâinile tremurânde și vocea guturală s'a adresat celor doi agenți: "Luați-l și terminați cu el! Duceți-l la crematoriu!".

Serafim, cu privirile ațintite asupra mea și luminat nu știu de ce surâs misterios, s'a apropiat de mine, mi-a apucat mâna dreaptă strângându-mi-o... Cei doi gealați ai lui Dumitrescu, l'au impins spre ușe cu brutalitate... Bietul Serafim, țăran din Tighina, nici nu știa măcar ce e un crematoriu..." (și cerul plângea p. 229).

Uciderea lui Făgădău

Poliția de stat, ea insăși ingrozită de asasinarea Căpitanului și temându-se de o revoltă in Clujul Universitar, scoate din celulele lor pe acești trei legionari(*Nicolae Făgădău, avocat, Petru Ion, muncitor, Bică Anania, mecanic*), ii duce in plină noapte la marginea orașului unde sunt impușcați de brigada mobilă din București, condusă de comisarul Vulpescu, brigadă care-și făcuse o specialitate din a asasina legionari...

Inainte de asasinare, avocatul Făgădău a fost groaznic schingiuit: i-au sdrobit testicolele, pentru a-l face să spună unde este Șeful Mișcării." (Memorial Legionar p. 87).

Uciderea legionarilor din Ciuc

"... In fața corpului de gardă, camarazii noștri din primul grup au fost legați câte doi, cot la cot, și apoi puși in coloană tot câte doi. Cu o funie lungă a fost legată toată coloana, incât nimeni nu putea ieși din rânduri. Pe stânga, pe dreapta, in spate, coloana de legionari era dublată de un cordon de soldați. In față mergea locotenentul cu un felinar, ca să arate drumul. Mulți dintre ei erau niște copilandri, din frățiile de cruce. Și știau unde merg...

Când au ajuns la circa 200 de metri, au cotit la dreapta, unde erau niște tufișe. Noi, când nu i-am mai putut vedea din curte, ne-am suit la al doilea etaj, am deschis ferestrele, ca să vedem măcar felinarul. Dar până să ajungem noi toți sus, au inceput din tufișurile acelea, rafale de mitralieră și astfel, fără nicio judecată, fără milă, au ucis coloana de legionari legați cot la cot." (Mărturii despre Căpitan p. 107).

Asasinarea legionarilor din Vaslui

"... Legați unul de altul cu funii de mâini, inconjurați de cei puși să-i asasineze, sunt scoși din lagăr și duși spre locul unde ii așteaptă moartea.

Sublocotenentul de jandarmi Cinghiță, care mânuia mitraliera, incepe să-i rostogolească deavalma, unul peste altul. Lui Tudose Tudor gloanțele ii taie mâinile. Simțindu-se deslegat de legătura comună, mai are incă putere să fugă. Dar unde? din urmă il ajung călăii. Il impușca din nou și apoi il aruncă peste ceilalți camarzi.

Vreme de două zile trupurile sunt lăsate in văzul lumii. Dascălii primeau ordine să aducă pe rând școlile de copii ca să privească pe acești feciori transformați intr'un morman de cadavre." (Mem. Leg. p. 95).

Cum a fost ucis Ing. Gh. Clime

"La vreo săptămână a explicat un plutonier că pe Clime l-au chinuit groaznic, i-au străpuns mâinile cu baioneta, au tăiat din el bucăți de carne și i-au spart capul cu patul armei, ca să declare că el a pus la cale impușcarea lui Armand Călinescu. A suferit ca un mucenic fără să protesteze. Din când in când câte-un vaet il scăpa fără voia lui dar se reculege imediat. Vazând că nu-i poate smulge nici prin chinuri această declaratie l-au scos afară. Aici, Clime, in luptă cu moartea, s'a sprijinit de sârmele ghimpate să nu se prăbușească. A ridicat ochii in sus și a strigat: "Doamne, Doamne, facă-se voia Ta!" In acest timp, sublocotenentul care manevra mitraliera, congestionat la față, a inceput să tragă. Când Clime s'a prăbușit, a răsuflat și bestia: "Na, să-ți arăt eu ție să mai strigi, Doamne!"

Acest martiragiu a impresionat atât de mult pe plutonier, incât povestea cele de mai sus cu un fel de fior sfânt." (Pământul Strămoșesc, Iun-Noem. 1952).

Uciderile bolnavilor din spitalul Brașov

"...Fiindcă niciunul din cei ridicați nu puteau merge pe picioare, au fost duși de jandarmi. Tabloul intr'adevar era groaznic să vezi niște trupuri topite de boli, coborite pe scări și apoi urcate, intre zeci de baionete, intr'o mașină plină de noroi, ce avea să facă lugubrul transport... Dupăce cu greu a putut fi așezat Pihu pe o bancă, un pluton de jandarmi, condus de un ofițer, au inlănțuit pe cei din mașină.

Sdruncinăturile mașinii condusă sălbatec pe drumuri proaste de țară, provocau gemete și vaete. Aproape de Râșnov, inginerul Ionică n'a mai putut răbda:

–Unde ne mai duceți, domnilor? Terminați odată cu noi, nu ne mai chinuiți atâta!

Ofițerul dădu o poruncă și mașina se opri la o margine de pădure... Incercuiți de jandarmi au fost duși apoi in câmp, legați de mâini unul de altul, iar plutonul care se așezase in poziție de tragere, la o anumită distanță, aștepta doar ordinul. Cele câteva clipe care mai urmară au trebuit să fie groaznice pentru cei ce deabea se mai puteau ține pe picioare." (Păm. Stră. Iun.-Noem. 1952).

Asasinarea lui Horia Oprovici, elev cl. 7 dela lic. din Caracal

"...După această nouă tortură morală, l-au scos dintre noi pe Horia Oprovici și l-au dus la cabinetul șefului de Poliție, Dumitru Draniceanu. Nu știu ce i-au făcut, și cum au procedat, dar timp de 20 de minute s'au auzit țipelele ingrozitoare ale camaradului nostru, frate de cruce. La inceput țipete de ajutor sfâșietoare; apoi au devenit urlete de desnădejdie infiorătoare. Ni se făcuse părul măciucă și pielea tremura pe noi. Știam că rândul nostru va veni in curând și că aceleași urlete vor fi auzite de cei ce vor aștepta neputincioși și nevinovați să fie duși și ei in fața aceluiași șef de poliție.

La un moment dat, țipetele au incetat brusc. Fără indoială, Oprovici iși pierduse cunoștința. Era o liniște profundă ce ne-a inghețat sufletele...

Nu știu cât o fi trecut de la incetarea țipetelor, când inimele ne-au svâcnit biciuite. Liniștea profundă fusese spartă de trei focuri de armă. Gândul ni s'a indreptat indată la camaradul Oprovici. Știam că fusese asasinat deși nu voiam să acceptăm această idee. Mai târziu am aflat că fusese in Grădina Publică a orașului, numai la 50 de metri de poliție. Asasinul: sergentul poliției Ion Pániță." (Mărt. despre Leg. p. 151).

Uciderea preotului Ion Secareanu din com Dulgheru

"...După această noapte de chin, spre zorii zilei, plutonierul Ghiță Gheorghe il desleagă pe păr. Secăreanu și-l scoate afară din inchisoare, spunându-i că trebue să-l conducă până la primarie, de unde are să vorbească la telefon cu maiorul Popescu-Marinaru, comandantul Legiunii de Jandarmi din Constanța.

In acest timp, pela orele 5 dimineața, soția părintelui, cu Aurora, fica lor de 9 ani, plecaseră de acasă spre Postul de Jandarmi și cum nu l-au găsit acolo, s'au indreptat spre Primărie, după cum le spusese soldatul din gardă... Doamna preoteasă și fetița, alergând, ajunseseră cam la vreo 50 de pași in urma celor care-l escortau și care se găseau acum in dreptul casei lui Mitruș. Tinca, fata lui Mitruș, era la gard și privea.

La un moment dat Ghiță Gheorghe incetinează pasul, lăsând pe preot să pasească inainte. Acesta observând ii spune:

–Ce faci, domnule Șef de Post? Oare vrei să mă impuști?

–Nu părinte!, il răspunde jandarmul.

Dar in clipa in care preotul și-a reluat mersul, el a descărcat arma asupra lui impușcându-l pela spate.

Părintele s'a prăbușit. Tinca, fata dela gard, care văzuse infiorătoarea scenă, a căzut leșinată... Soția părintelui, Dna Proteasă Elena, a căzut in mijlocul drumului. Aurora s'a aruncat la pieptul tatălui, in agonie, i-a luat capul in brațe și i-a acoperit față plină cu sânge cu ultimele sărutări. Preotul Secăreanu iși dădu sufletul in brațele copilei. Pieptul si obrajii ei rămăseseră plini de sângele tatălui." (Păm. Stră. Iu-Noe. 1952).

Uciderea lui Costel Constantinescu, elev de liceu, din Ialomița

"...

–Hei, Constantinescu! Scoală! Ia-ți bagajele și hai cu mine! Ceilalți, sărim in sus și punem mâna pe boccele.

–Voi incă nu!, tună jandarmul...

–Rămâneți sănătosi! Mă duce probabil la interogatoriu!"...

Ies din orășel prin partea de sud... Ajung la o răscruce de drumuri. Jandarmul ii strigă: "Stai!" Se răsgândește insă și un pumn de fier il imbrâncește cât colo. Se clatină și aiurit, se intoarce către jandarm. Acesta, 10 pași inapoi, țintește din nou. O nouă arsură, o nouă detunatură. Cade in genunchi. Sângele ii gâlgâie din umărul drept:

–Dece mă omori? Ce ți-am făcut eu, nene?

Alte două impușcături. Sângerând din pântece, din umăr, din spate, Costel Constantinescu cade de-alungul." (Păm. Stră. Iun.-Noem. 1952).

Se intenționa exterminarea tuturor legionarilor

"... Se dăduseră pe dealtă parte ordine cu caracter public in sensul că orice jandarm sau polițist poate impușca după propria lui vointă și alegere –și fără a răspunde in fața cuiva– pe orice "suspect", adică pe oricare dintre legionari. Deci un masacru.

Mi-amintesc că in urma acestui ordin, niciunul din puținii legionari grăbiti de a iesi din lagăr, nu a mai manifestat această dorință. Ei spuneau: ies din lagăr și mă impușcă in orașul sau in satul meu, primul jandarm sau polițist care mă intâlnește.

Si in adevăr, au fost mulți camarazi uciși pe străzi, ca niște câini de pripas, in timpul zilei sau al nopții. „Imi amintesc de un asemenea caz petrecut in plină Piața Rosetti, prin Ianuarie 1939, adică in centrul Capitalei și ziua in amiaza mare...

Poliția lui Gavrilă Marinescu făcuse echipe speciale pentru vânatoarea legionarilor echipate civil, dar oarecum uniform, cu o anumită culoare și croială. Planul acestui fioros Șef de Poliție a fost decoperit de camarazi și copoii vânători erau evitați cu multă vigilență." (Bu. Ves. 25/12/1940).

V. PE URMELE SALBATICIILOR LOR. DESGROPARILE

Desgroparea Căpitanului

"...Săpându-se mai departe și curățindu-se țărâna cu mare grije, s'a dat apoi peste primul rând de oseminte... Primele oseminte scoase sunt identificate ca fiind ale Decemvirului Gh. Caratanase... Vin la rând rămășițele lui Ștefan Georgescu...

Din mijlocul gropii, dintre Decemviri sunt scoase alte oseminte care sunt recunoscute imediat. Sunt ale Căpitanului, având la gât cele trei cruciulițe, un săcușor cu pământ, o iconiță, medalion și verigheta.

Ochii tuturor se umplu de lacrimi... Doamna Elena Codreanu, soția Căpitanului și părinții lui, cu ochii scăldați in lacrimi așează flori multe, multe.

De lângă Căpitan este desprins corpul lui Iosif Bozântan, recunoscut după dantură..." (Bu.Ves.29-11-1940)

Desgroparea celor uciși la Miercurea Ciucului

"Luni după prânz, la Miercurea Ciucului, a avut loc deshumarea celor 46 legionari, uciși la 22 Sept. 1939. Un detașament de soldați din flotilia de bombardament Brașov au desțelenit țărâna, aducând la lumină trupurile martirilor. Au fost recunoscuți toți deși varul nestins aruncat in groapă ii desfigurase. Actele, obiectele și hainele s'au păstrat insă. La căpătâiul celor 46 de camarazi s'a oficiat o slujbă. (Bu. Ves. 13-11-1940).

Desgroparea celor ucisi la Vaslui

"la ora 7 a inceput scoaterea pământului de către o echipă de 29 camarazi...

Pe marginea mormântului ard lumânări sfioase, picură lacrimi din ochi...

La ora 11,30, la un capăt al gropii se descoperă primele rămășițe mortuare. Sunt câteva bucăți de stofă și păr. De aci inainte se sapă cu precauție. Se fac fețe, bandaje, acid fenic; camaradul doctor Valer Neagoe despresoară cu mistria primele oseminte...

1. Se scoate primul trup inert. Este imposibil de identificat deocamdată. In picioare nu are incălțăminte. Se văd apoi oase in jur; par moi; palmele ii lipsesc. Este depus pe pajiște și acoperit. Dar il recunoaște mama sa. Este Zosim Danielescu, din Ploesti.

2. Mircea Motoc, este recunoscut tot de mama sa după desemnul flanelei.

. . . .

. . . .

32. Goru Racman, e recunoscut de părinții săi după oasele feții.

In general corpurile sunt mutilate ingrozitor..." (Bu. Ves. 26-11-1940).

Grozăviile dela crematoriu

"...Ieri, o echipă de legionari condusă de Bartolomeu Livezeanu s'a transportat in anchetă la crematoriu. După cercetări, sub un strat de flori s'a dat peste un morman de oase arse. Din relatările mecanicului Cerchez s'a putut afla următoarele:

"In anul trecut, mi se pare in seara de 22 Sept. au fost aduse 10 cadavre cu masima Societății, spunându-ne că sunt cei ce au asasinat pe Armand Călinescu. Incinerarea s'a făcut fără participarea noastră și in prezența unui domn colonel și a mai multor civili. Cine au fost, nu știu nici azi.

Cenușa am scos-o dimineața și am pus-o intr'o lădiță... Mi s'a spus să arunc cenușa pe câmp. ...Am ingropat-o in colțul crematoriului dinspre Valea Plângerii."

Iată acum și declarația scrisă a mecanicului:

"In ziua de 26 Ianuarie 1939 s'au adus dela Institutul Medico-Legal două cadavre cu auto-dricul institutului. Incinerarea s'a făcut in prezența d-lui comisar al Circumscripției 23, precum și a altor persoane pe care nu le cunosc." (Cadavrele, după dată, ar fi ale camarazilor Prof. Vasile Cristescu și Lt. N. Dumitrescu.)

"In ziua de 18 Febr. 1939, noaptea, pela orele 11,30, s'au adus la crematoriu 7 cadavre pe care n'am putut să le văd intrucât nu mi s'a permis să ies din crematoriu. Cadavrele erau insoțite de mai mulți plutonieri de jandarmi. Tot ei aranjau cadavrele in sicrie, bine acoperite pentru a nu putea fi văzute. Macabra operație s'a făcut cu asistența unui colonel, unui procuror, unui medic și altor persoane pe care nu le cunosc. Despre identitatea celor arși nu am cunoștință. Incinerarea a inceput la ora 21 și s'a terminat pela 5 dimineața."

"In ziua de 10 Iulie 1939, s'a adus la crematoriu, pela orele 23, o femeie, cu o mașină de turism a Prefecturei de Poliție. Depunerea in sicriu s'a făcut in prezența delegaților Prefecturei de Poliție." (După toate indicațiile, femeea aceasta a fost, desigur, camarada Nicoleta Nicolescu.)

"In ziua de 27 Septembrie 1939, au fost aduse două cadavre dela inchisoarea Jilava cu mașina societății. Cadavrele au fost insoțite de un jandarm, iar incinerarea s'a făcut in prezența jandarmului și a unui comisar civil. Cine sunt, nu știu."

"In ziua de 10 Octombrie 1939 s'a adus un cadavru cu mâinile legate la spate, imbrăcat și cu fața in jos, intr'un sicriu. Incinerarea s'a făcut in prezența a doi comisari civili."

"In ziua de 31 Octombrie 1939 s'a incinerat deasemeni un cadavru cu asistența delegaților Prefecturii de Poliție."

"Alte relațiuni nu mai cunosc."

Declarația este semnată: Ion Cherchez." (Bu. Ves. 27-10-1940.)

* * *

Acestea sunt faptele. O infimă parte numai din fapte. Ele vorbesc singure și pun in adevarata lor lumină personagiile acestei sfâșietoare Tragedii: *"foștii demnitari"*. In fața acestor sălbăticii, a acestor cruzimi intâlnite numai in epocile intunecate ale istoriei omenirii, explicabile doar prin revărsarea deșeurilor unor suflete infirme, sunt de prisos comentariile.

Ceeace este indignant insă, și asta trebue să o spunem tare, este incercarea –pilotată din țară și urmată cu entusiasm de unii, poate tot *"demnitari"*, din exil –de a exalta ca victime nevinovate pe acei adioși criminali care s'au bălăcit in sânge românesc și a trece in categoria criminalilor pe victimele lor.

Se urmărește astfel a doua ucidere a ucișilor.

INSULELE MALVINE SI ANGLIA

(CONFLICT FARA NOIMA, DAR SEMNIFICATIV)

de Faust **BRADESCU**

CONFLICTUL insulelor Malvine s'a terminat. Nu cu ușurința pe care o credeau Britanicii, dar bine'nțeles prin victoria celui mai inarmat, mai ajutat de parteneri puternici și mai fără scrupule in susținerea unor drepturi inexistente. Atitudine pe care Marea Britanie a avut-o in care amestecul unei mari Puteri nu i se părea probabil.

E de remarcat că nu și-a apărat India (unde avea interese colosale) ca să evite orice neințelegere cu URSS. A pierdut toate coloniile africane (unde bogățiile naturale constituiau o rezervă impresionantă) ca să menajeze suceptibilități de acelaș ordin cu neo-colonialiștii marxiști. Si dacă mâine China Roșie isi va intinde unghia dela degetul cel mic peste Hong Kong, Anglia iși va retrage administrația in sunetul imnului *"God save the Queen"*, pe când cuirasatele lui *"Royal Navy"* vor trage câteva salve in onoarea cuirasatelor chineze care le vor inlocui.

Si'n niciunul din aceste cazuri sau altele similare, onoarea imperiului nu va putea fi atinsă. Evoluția politică e evoluție politică, nimic de zis! Colonialismul nu mai e la modă decât pentru cei ce ocupă teritorii și națiuni in numele marxismului... eliberator! Cine-ar putea spune contrariul? Si Anglia știe să fie pragmatică și *"evoluată"* când nu-și poate impune voința.

Dar pentru *"Stânca Gibraltarului"* spaniol, care in epoca actuală nu mai corespunde niciunei viziuni strategice, sau pentru *"Malvinele"* dela capătul lumii, atunci lucrurile se schimbă.

Atunci, cu tot dreptul pentru Argentina de a exercita suveranitatea asupra acestor teritorii –drept recunoscut de Adunarea Națiunilor Unite in 1965 (rezoluția 2605)– toată mândria saxonă incepe să zbârnâie și ochii Doamnei Thatcher aruncă flăcări.

Atunci, deși conform ințelegerii internaționale și a consimțământului britanic, nu mai era vorba decât de o simplă *"trecere de suveranitate"* și in ciuda dificultăților economice prin care trece marea Insulă Britanică și-a depărtărilor (15.000 Km) spre care flota va trebui să poarte Corpul expediționar, *războiul devine o obligație*. Onoarea Angliei se simte călcată in picioare, interesele Albionului puse in pericol, autoritatea Marei Britanii desconsiderată. Niciun aranjament amical nu mai e cu putință.

Cum adică, niște bieți Argentinieni (care revendică de peste 130 de ani drepturile lor naturale asupra acestor insule) să indrăzneasca să debarce și să proclame suveranitatea argentiniană peste cei vreo 1500 de sudiți britanici!

Aiasta nu se poate!

Si iată cum, pentru un orgoliu rănit și pentru apărarea imperiului (teza oficială), dar mai ales pentru niște interese nemărturisite (teza reală), s'au cheltuit miliarde, au murit sute de oameni, s'au pierdut zeci de vase, tancuri și avioane, ce constituiau o parte din apărarea Occidentului impotriva marelui pericol sovietic.

In plus, s'a săpat o prăpastie intre țările Sud-americane și lumea anglo-saxonă, ce cu greu va putea fi astupată. Asemenea agresiuni deschid răni spirituale extrem de tenace. Chiar dacă Guvernele, din interese politice sau economice, se fac că nu-și mai aduc aminte, POPOARELE NU UITA NICIODATA!

In cazul Insulelor Malvine, națiunea argentină in intregul ei a fost umilită și dezamăgită. *Nici* prietenia arătată Statelor Unite, *nici* constanța ei anti-comunistă intr'un Continent așa de amenințat de plaga marxistă, *nici* drepturile ei naturale asupra insulelor contestate, *nici* decizia ONU-ului n'au fost in stare să-i impună justețea cauzei in lumea Occidentală, și'n special a Statelor Unite. TOTI s'au coalizat impotriva ei, dând dreptate și ajutor efectiv celui forte și nejustificat in atitudinea lui.

Si totuși VICTORIA MORALA REVINE POPORULUI ARGENTINIAN.

Insulele Malvine, mai curând sau mai târziu, vor reveni Argentinei, deoarece Anglia nu va putea menține la infinit o ocupație nedreptățită. Dar in actual, curajul unei națiuni slab inarmată de a infrunta forța britanică și coaliția economică a intregului Occident, va rămâne ca o mândrie națională și o promisiune pentru viitor. Eroismul soldaților, marinarilor și aviatorilor care au infruntat pe Britanici, provocându-le pierderi insemnate, va rămâne un exemplu de tenacitate și patriotism.

Intre timp, purtarea Marei Britanii in conflictul insulelor Malvine ne deschide perspectiva unor apropieri istorice in care Anglia –perfidul Albion– a jucat rolul principal, cu aceeași desăvârșită răceală și indiferență in gândire și comportament. De data aceea insă luând poziția contrară celui luate in insulele Malvine. Si nu era vorba de vreo 1500 de indivizi uitați in Poarta Polului Sud, ci de mai multe zeci de milioane de Europeni, rânduiți de soartă in Poarta Răsăritului, pe unde vin de mii de ani hoardele imensităților asiatice...

Si care, tot de mii de ani, apără cu trupurile, sângele și sufletul lor Occidentul și implicit, Insula Britanică. Dela Finlandezi până la Români, toate popoarele acestei frontiere pe unde trec relele lumii, și-au făcut datoria pentruca Apusenii să creeze civilizație și cultură. Si ori de câte ori au fost solicitați, acești Răsăriteni disprețuiți au fost gata să facă front, cu sau fără ajutorul marilor puteri, impotriva primejdiei venită dinstre Soare Răsare.

Numai că, la sfârșitul ultimului război mondial, Occidentul a uitat misiunea istorică a acestor națiuni și tot ce le datora in numele propriei lui inălțări.

Prinși in plasa unor acorduri anti-naturale cu exponentul modern al năvălitorilor din Răsărit și prea grăbiți de-a inchide dosarul unui conflict ce le fusese favorabil, Apusenii au frânt fără scrupule legătura sacră dintre ei și națiunile răsăritene. Pentru a dobândi precara liniște a unei coexistențe efemere au abandonat zece națiuni in mâinile aliatului de ieri, fără să-și dee seama că prin acest gest nesăbuit intăreau pozițiile dușmanului de mâine.

Atunci când voința fermă a conducătorilor occidentali ar fi fost suficientă pentru a face să dea inapoi puhoiul hoardelor roșii, când numai amenințarea cu un conflict imediat ar fi adus recâștigarea libertății a peste 120 de milioane de oameni, NU S'A GASIT UN SINGUR MARE RESPONSABIL APUSEAN care să ridice problema. Toți au aderat la atitudinea facilității, a Zonelor de influență pentru invingători, și a Statu-quo-ului teritorial creat prin deplasările armatelor, inerente unui război de-o asemenea amploare.

Or, printre mai marii Occidentului, cel care s'a arătat mai aspru, mai umilitor, mai indiferent cu soarta națiunilor răsăritene, a fost tocmai reprezentatul Marei Britanii, al acelui Albion care azi, pentru o simplă chestiune de vanitate provoacă un război ce putea degenera intr'unul mondial. In 1945, cei 120 de milioane de europeni, copleșiți de tancurile sovietice, nu meritau nici măcar protestul solemn al Angliei. In 1982, cei 1500 de supuși britanici care n'au nici măcar dreptul să voteze pentru metropolă, au meritat deschiderea unei conflagrații de proporții internaționale.

Faptul dă de gândit. Nu numai asupra dedesubturilor ne mărturisite ale conflictului ce-a zguduit Insulele Malvine, dar mai ales asupra mentalității egoiste și caracterului insensibil la suferința altora ce caracterizează Marea Britanie. Conflictul din Insulele Malvine ilustrează aceste atribute in raport cu procedeul avut față de națiunile europene pe care le-a lăsat să cadă in sfera de influență sovietică fără nicio jenă politică sau frământare sufletească.

In marea lui insensibilitate față de aceste popoare, Winston Churchill a scăpat un adevăr uman: ASA DE PUTIN INTERESANTE pe cât par in ochii unui englez, aceste națiuni est-europene au format zidul de sacrificii, pentruca in răgazul acestui răstimp, Occidentul să se ridice și să-și pregătească apărarea. De-acum, cu dispariția acestui zid de piepturi și de abnegație dezinteresată, Apusul intreg –și Anglia in special– vor primi direct loviturile năvălitorilor.

SI O VOR BINE MERITA!

Cât privește neamurile ce-au fost atât de disprețuite și vândute la Yalta de acelaș personagiu reprezentant al Marei Britanii, nu vor putea uita niciodată –SI NU TREBUE NICI SA IERTE– pe cei ce nu le-au ințeles gemetele și calvarul, pe cei care i-au tratat ca simplă monedă de schimb intru câștigarea unor avantagii minore in politică.

Britanicii uită cu prea multă ușurință că, mai mult decât raportuiri de forță, de coaliții sau zone de influență tăiate pe hartă in disprețul realităților istorice și ale dreptului, politica este sentiment de echitate, tărie de caracter, generozitate, putere de ințelegere și fidelitate cuvântului dat.

Or ei, ca mare popor in istoriea lumii, nu prea au onorat atributele adevăraților oameni politici. Au dus o politică egoistă, plină de fățărnicie și minciuni, inșelătoare pentru prieten, neinduplecată pentru dușman. Deaceea și-a câștigat supra-numele de *"perfid Albion"*.

Din atitudinea avută față de Argentina in problema Malvinelor și din atitudinea avută fată de națiunile Europei Răsăritene acum 35 de ani, se desprinde o mare invățătură: IN CUVANTUL ANGLIEI, ORICAT DE PROMITATOR SI SOLEMN AR FI, NIMENI NU TREBUE SA CREADA; IAR PRIETENIA CE-TI DECLARA S'O ACCEPTI SUB BENEFICIU DE INVENTAR.

Ei bine, credem că cel puțin noi, Românii, nu vom uita această invățătură, ce ne amintește vechea zicală a bătrânilor noștri: *"Ferește-mă, Doamne, de prieteni, că de dușmani mă feresc eu"*.

EL ALCAZAR - Junie 1982 - Piraterie britânica. (n.n.)

EL ALCAZAR - Junie 1982 - Machiave Lismul politic al Doamnei Teatcher. (n.n.)

LA SINUEUSE JEUNESSE DE FRANÇOIS MITTERAND

FRANCOIS MITTERRAND est né le 26 octobre 1916 à Jarnac, ce qui ne pouvait qu'accentuer ses dons de perfidie. Ce fils de cheminot selon les uns, de chef de gare selon les autres, en tout cas descendant de Léon Faucher, ministre de l'Intérieur de la II République, Luis Napoléon Bonaparte étant Président, poursuivit ses études au collège Saint Paul d'Angoulême avant de "monter à Paris" fréquenter les Facultés de Droit et de Lettres.

La Faculté de Droit étant, tout comme aujourd'hui, le bastion de l'extrême-droite, François Mitterrand dont le père était royaliste, devint un familier de l'Action Française, le mouvement monarchiste de Charles Maurras; rien d'extraordinaire à cela, l'A.F. étant alors à la mode dans les lycées et les facultés; François Mitterrand ne faisait que suivre l'exemple de René Pleven, futur Président du Conseil de la III République, d'Edgar Faure, bâtard de Litvinov et homme girouette s'il en est. Mais beaucoup plus grave sont les relations de François Mitterand avec les Cagoulards, tels ses amis Gabriel Jeantet (1) et Eugène Schueller (2) bras droit d'Eugène Deloncle (3), chef de la Cagoule, dont la nièce avait d'ailleurs épousé le frère de François Mitterand; l'on dit même que François Mitterand appartint à la Cagoule...

Que voulez-vous, notre jeune Rastignac n'était guère attiré par la rigueur des raisonnements, il préférait les frémissantes jouissances des intrigues et complots. Il flirta ainsi avec les ligues fascisantes et les mouvements nationalistes viscéralement anticommunistes désireux de détruire la République judéo-maçonnique, mais il ne fut pas inquiété lors du "complot de la Cagoule" en novembre 1937, étant plus prudent que ses amis.

Mobilisé en 1939, François Mitterrand fut fait prisonnier en 1940. Selon l'histoire officielle, il s'évada de son Stalag, selon certaines personnes, il aurait été libéré sur l'intervention de Jacques Doriot (4) chef du Parti Populaire Français (P.P.F.), mouvement fasciste français, lui-même averti par Yves Dautun membre du Bureau Politique du P.P.F. et cousin germain de François Mitterrand.

Toujours est-il que l'on retrouve notre héros à Vichy au Service National des Etudiants, puis au Service de Presse des Prisonniers de Guerre; mieux, ou pire comme il plaira, François Mitterrand collabora à "France, revue de L'Etat Nouveau" que dirige son ami Gabriel Jeantet, ancien cagoulard, présentement chargé de mission au Cabinet du Maréchal Pétain. Dans cette publication destinée au cadres politiques et administratifs de l'Etat Français, François Mitterrand cotoya Jacques Laurent, (5) futur prix Goncourt et l'un des plus grands écrivains français contemporains et qui n'a pas renié les idées de sa jeunesse, Armand Lanoux, membre du P.P.F. qui épousa la fille du photographe officiel du parti, lui-aussi libéré en 1941 grâce à Jacques Doriot, membre du Service d'Information de Vichy grâce à Paul Marion, parrain de l'acteur Gérard Philipe, ancien membre du B.P. du P.P.F., secrétaire général à la vice-présidence du Conseil chargé de la Propagande; Armand Lanoux est depuis la Libération un ami inconditionnel de l'URSS... Au sommaire du n.o 5 de "France" daté de décembre 1942, on peut relever les noms du Maréchal Pétain, du Docteur Alexis Carrel ce génie méconnu quoi que Prix Nobel de Médecine 1912, de Noël de Tissot, secrétaire général du Service d'Ordre Légionnaire (S.O.L.) qui sera l'un des premiers Français à s'engager dans la Waffen SS et qui Obersturmführer de la Brigade Frankreich tombera en Galice en août 1944, et François Mitterrand.

En récompense de tous ces mérites, François Mitterrand fut décoré de la Francisque, orde créé le 26 mai 1941 pour honorer les fidèles de l'Etat Français et du Maréchal Pétain. Parrainé par Gabriel Jeantet et Simon Arbellot, il sera le 2202è à recevoir cette décoration et à prononcer le serment suivant: "Je fais don de ma personne au Maréchal Pétain comme il a fait don de la sienne à la France. Je m'engage à servir ses disciplines et à rester fidèle à sa personne et à son oeuvre".

Tout ceci n'empêcha pas François Mitterrand d'être nommé à la Libération secrétaire général des Prisonniers de Guerre avant d'être enfin élu député en 1946 sous l'étiquette d'indépendant. Indépendant, il l'était, cela est certain même si en 1945-1946, il dirigea la revue "Votre Beauté" que appartient à Eugène Schueller... Puis ce fut la succesion des ministères de janvier 1947 à juin 1957, les autres fidélités successives, mais peu nous importe. Ce qui compte c'est que le 14 novembre 1948, L'Humanité Dimanche rappelait que François Mitterrand "fut l'un des premiers vichystes de France, ce qui lui valut de figurer dans la liste des dignitaires de la Francisque", et qu'en 1984 les judéo-polonais actuellement responsables de la section française comuniste peuvent de nouveau sortir le dossier de François Mitterrand, dénoncer cet ennemi du peuple et le remplacer par un nouveau Président, moins suspect de droitisme. Et liquider par la même occasion le secretaire géneral du P.C.F., Georges Marchais, ancien travailleur volontaire dans les usines du III Reich.

PATRICK ARGARAICOMENDIA

(1) 1906-1978. Secrétaire des Etudiants d'A.F. en 1928-1929, Gabriel Jeantet quitta le mouvement royaliste en février 1930 lors de la scission du colonel de Vésins, Président de la Ligue d'A.F., et participa au "complot de la Cagoule" en 1937. Gabriel Jeantet sera chargé de mission au Cabinet du Maréchal Pétain de 1940 à 1944 et dirigera le mensuel "France, revue de L'Etat Nouveau". Membre du Conseil National du mouvement Ordre Nouveau en 1970.

(2) 1881-1957. Homme d'affaires (groupe L'Oréal - Monsavon) cofondateur en octobre 1940 du Mouvement Social Révolutionnaire pour la révolution nationale (M.S.R.) avec Eugène Deloncle, Jean Fontenoy (ancien communiste, puis membre du Parti Populaire Français de Jacques Doriot, mort à Berlin en 1945) et Jacques Dursort (futur conseiller municipal gaulliste de Paris). Il collabora à la presse parisienne de 1940 à 1944, mais grâce à ses amitiés cagoulardes il n'eut aucun ennui à la Libération. Beau-père d'André Bettencourt, parlementaire depuis 1951, ministre sous la IV République (gouvernement Mendès France) et la V République (gouvernements Pompidou, Couve de Murville, Chaban Delmas et Messmer) et intime de François Mitterand. Encore maintenant.

(3) 1890-1942. Polytechnicien, major du Génie Maritime, Eugène Deloncle appartient à l'A.F. en 1934, à la célèbre équipe des Camelots du roi du XVIè, mais quitta le mouvement monarchiste, jugé trop conservateur et inapte à prendre le pouvoir, et fonda en mai 1936 le Parti National Révolutionnaire et Social composé de dissidents d l'A.F.; surtout, il créa les groupements clandestins, le Comité Secret d'Action Révolutionnaire (C.S.A.R.) et l'Organisation Secrète d'Action Révolutionnaire Nationale (O.S.A.R.N.) qui liés à d'autres grupements veulent renverser la République par la force. Emprisonné en 1937 à la suite du "complot de la Cagoule", il reprend ses activités politiques en octobre 1940 en créant le M.S.R. Toujours aussi attiré par les complots, Eugène Deloncle sera abattu par le S.D. en 1942; travaillait-il pour L'Abwehr? Nul ne le sait encore aujourd'hui. Après la disparition de son chef, le M.S.R. sera dirigé par l'écrivain Georges Soulès, secrétaire général du mouvement, connu depuis la Libération sous le psudonyme de Raymond Abellio.

(4) 1898-1945. Secrétaire Général des Jeunesses Comunistes en 1923, Jacques Doriot fut exclu du P.C.F. en 1934. Il fonda le 28 juin 1936 le Parti Populaire Français puis participa à la création de la Légion des Volontaires Français contre le bolchévisme (L.V.F.) le 21 juin 1941; Jacques Doriot fut au demeurant l'un des rares responsables politiques français à combattre sur le Front de l'Est. Au début de 1945, il créa en Allemagne un Comité Français de Libération avec les principales personnalités de la Collaboration, mais fut tué le 23 février 1945 par un avion inconnu.

(5) Fils de Jean Laurent - Cely (1887-1969); celui-ci, beau-frère d'Eugène Deloncle, fut l'un des responsables du mouvement fascisant Solidarité Française, créé en 1933 par le parfumeur François Coty, puis du Parti du Faisceau Français après la disparition de la ligue. François Coty réussit à contrôler le Figaro et lança un quotidien à faible prix, L'Ami du Peuple dans lequel il attaquait sévèrement capitalisme, judaisme, franc-maçonnerie. Mais à la différence des autres ligues, Solidarité Française était essentiellement composée d'ouvriers; aussi un jeune juif de Roumanie fit-il la conquête de Madame Coty qu'il poussa au divorce. François Coty dut, pour sauver ses industries, vendre à son ex-épouse ses actions du Figaro, puis abandoner L'Ami du Peuple et ses usines. L'été 1934, un an après la création de Solidarité Française, François Coty, ruiné, décédait.

ION CARAION DESPRE EUGEN BARBU SI ROMANUL GROAPA

DE cînd l-am remarcat pe Ion Caraion prin 1946 într'un caet dedicat poeţilor tineri, drumurile noastre s'au îndepărtat tot mai mult, întâlnindu-se din nou odată cu volumul său Insectele tovarăşului Hitler apărut în ed. Ion Dumitru, München 1982.

Desigur îmi pare bine să constat că judecăţile mele de critic abia ieşit din prima pruncie de odinioară, s'au adeverit, aşa că pot saluta astăzi in Ion Caraion pe unul din cei mai valoroşi poeţi ai generaţiei sale, esseist de valoare şi precum se anunţă romancier în spe.

Cu multă participaţie am citit rechizitoriul ce-l face regimului comunist şi conducătorilor săi, suflul lui fiind alert uneori dur ca tăişul blestemului arghezian, adecvat dealtfel unui proaspăt scăpat din inchisoarea numită România comunistă. Deaceea am avut toată înţelegerea pentru stilul lui uneori presărat cu bălării verbale, pe care i le-am iertat, atribuindu-le temperamentului muntean desvoltat pe tradiţia balcanismului lui Anton Pann relevat cu măiestrie de G. Calinescu. Să dau exemple: "Iar Americii continuă să-i curgă mucii... Nu e vorba de un om ci de o dejecţie. Dejecţiile nu au nume ci miros... Ei sunt un gunoi care nu îngraşă ci poluiază..." Şi ar fi încă multe altele ce ne duc la Tudor Arghezi din Bilete de papagal, cu totul potrivite însă momentului dat. Interesant de remarcat că apare deseori pe scenă un oarecare Dăscălescu, ajuns recent in vârful piramidei drept omul cel mai de încredere al familiei conducătoare.

Autorul primeşte toată adeziunea noastră şi aşi fi scris bucuros o recenzie mai lungă asupra conţinutului interesantei cărţi dacă nu m'ar fi deranjat prezenţa aproape obsesivă, ca un adevărat fir roşu, a unui singur scriitor, duşman şi ţintă a invectivelor şi criticilor sale: Eugen Barbu. Toţi ceilalţi chiar şi staliniştii Eugen Jebeleanu, Nina Cassian, Maria Bănuş, G. Ivaşcu primesc lauda autorului nostru, singurul de distrus, ţintă a săgeţilor veninoase, necesar a fi scos din luptă ca un erou al lui Ponson de Terail se arată a fi Eugen Barbu şi asta nu în cele din urmă fiindcă şi-a permis să-l atace direct pe Ion Caraion şi pe lângă el şi pe prietena lui dna Monica Lovinescu. Exact ca la Paul Goma inamicul numărul unu este acelaşi Eugen Barbu, numai dacă pe primul il considerăm un scriitor fără talent, în cazul lui Ion Caraion, este cu totul altăceva.

Departe de mine intenţia de a-l apăra pe Eugen Barbu pe care l-am detestat în ţară tot aşa ca Ion Caraion dar din păcate cel din urmă vine în capitolul Dialog despre gunoiul absolut cu nişte acuzaţii ieşite flagrant din comun, pe care însă nefiind în stare să le demonstreze, ca simple afirmaţii devin riscante şi oarecum aruncă o umbră grea deloc plăcută asupra cărţii şi activităţii lui Ion Caraion. După domnia sa deci, în literatura română nu există decât problema Eugen Barbu, dacă în locul lui ar figura să zicem chiar eroul nostru toate ar fi pe roze, chiar şi viziunile marelui boss.

Eugen Barbu este declarat nici mai mult nici mai puţin criminal de război, participând la o serie de crime spre sfârşitul anului 1943 în două locuri din Transnistria şi într'unul din Dobrogea. Supoziţiile sunt cu atât mai discutabile cu cât E. Barbu născut în anii lui 1943 termina abia liceul deci se poate greu admite că la 19 ani ar fi putut juca rolul unui criminal de război. Nu avem desigur nimica împotrivă dar cum prea bine ştie şi Ion Caraion, astfel de acuzaţii tari trebuiesc documentate oricât de poet strălucit ai fi, altfel te compromit pe viaţă.

Dar esenţa problemei pentru mine o constituie romanul Groapa despre care Ion Caraion scrie că l-a citit şi nu i-a plăcut. E în fond chestie de gust dar aici vrea să greşească orice ar fi. Deoarece în ţară, după cum am spus-o, l-am sintetizat într'un scurt articol pe care-l readau mai jos. In treacăt amintesc că dedicaţia are un tâlc: şi anume vroiam să dau un fel de replică la recenziile cam umflate asupra romanului Principele, apărute în Curentul. Dar asta este o altă chestiune.

Deci Ion Caraion este mai mult decât subiectiv şi o simte şi îl doare această realizare, de aceea mai adaugă fără nici o rezervă că romanul Groapa ar fi fost scris de N. Crevedia, fascistul, Eugen Barbu ca şi copilul său din flori i-a moştenit manuscrisele şi bineînţeles şi le-a şi însuşit. Lucrul este greu de acceptat odată ce N. Crevedia în 1957 avea 55 de ani şi a mai trăit încă mulţi ani, răstimp in care şi-a mai publicat şi un volum de poezii, deci nu atinsese vârsta când omul se gândeşte la lăsare de moşteniri.

In continuare Ion Caraion se transformă într'o statuie a urii când ni-l prezintă pe N. Crevedia doar ca pe fascistul şi colaboratorul de la Sfarmă Piatră şi Porunca Vremii în timp ce respectivul este recunoscut poet de mare talent nu numai de G. Călinescu ci şi de Ov. Crohmălniceanu mult admirat de Ion Caroian de altfel.

Demn este să subliniem că Ion Caraion declară regimul lui Ion Antonescu drept fascist ipso facto nedesminţindu-şi activitatea din anii respectivi la publicaţiile comuniste, alături de V. Ierunca, Geo Dumitrescu, Miron Radu Paraschivescu şi alţii. Pentru noi ca dealtfel şi pentru prietenul său Marin Preda în Delirul, mareşalul Antonescu şi regimul său a purtat un război drept contra duşmanului nostru natural precum numeşte Take Ionescu Rusia, alianţa sa cu Germania nazistă nu a dus cu sine şi importul fascismului, bine fiind cunoscută atitudinea mareşalului în problema evreiască, în ţară la noi au lipsit şi lagărele de concentrare şi progromurile naţional-socialiste spre marea cinste a istoriei noastre.

Cât priveşte activitatea lui Crevedia după 1944, ea se cunoaşte şi nu este de invidiat. Ion Caraion se grăbeşte să susţie că dacă nu a fost în puşcărie înseamnă că a colaborat cu regimul comunist ceace este de-acum o exagerare de neiertat. Nici Blaga nu a stat la închisoare dar deaceea nimeni nu s'a gândit să-i facă din aceasta un cap de acuzare. In orice caz Crevedia se înscrie printre autorii interzişi, în 1957 figurează printre cei înhămaţi la Glasul Patriei alături de Gyr şi Crainic ceace ne face să presupunem că şi-a făcut şi el temniţele lui. Paginile ce i le dedică Ion Caraion sunt mai mult decât nedrepte şi oricum se poate deduce că talentul lui Eugen Barbu cât îl are este moştenit şi încă de la unul ce-l avea din belşug dacă este vorba să-i fie tată.

Desigur Ion Caraion poate fi acuzat de cel puţin lipsă de bună credintă când caută să-l minimalizeze pe Nicolae Crevedia cititorilor ce nu-l cunosc prezentându-l în culori meschine, altele de cum au fost ele în realitate.

Romanul Groapa este o mare realizare a prozei româneşti de după cel de al doilea război mondial. Dacă aparţine lui N. Crevedia sau lui Eugen Barbu asta trebue demonstrat că altfel ne aşezăm pe linia unei tradiţii româneşti nu prea curate. I.L. Caragiale, Rebreanu, L. Blaga au fost fiecare pe nedrept acuzaţi de plagiat şi cam asemănător printr'un alt fel de moştenire Al. Davila cu Vlaicu-Vodă, autorul considerându-se a fi, nedemonstrat însă, Al, Odobescu.

Să-l credem pe Ion Caraion numai pe o simplă afirmaţie tivită cu spuma mâniei şi veninul fierii, din care nu poate fi salvată, oricât l-ar durea, şi multă invidie şi ranchiună personală?

Greu, tare greu.

In ce priveşte caracterizările mamei lui Barbu "alde mamă-sa o fi fost sau nu teleică, farfara, târâtură şi lele" Ion Caraion frizează grotescul amintindu-ni-l pe acelaşi Arghezi în cele mai ordinare Jegăraie ale sale când cu mâinile în şolduri se certa cu prietenul său N.D. Cocea zis ambigen Nely, ca o ţaţă de mahala aşa ca să arunce nisip în ochii proştilor spectatori.

In legătură cu principiile morale privindu-l pe scriitorul E. Barbu, Ion Caraion comentatorul suprarealiştilor ştie că de la Lautreamont citire arta poate izvorâ şi din secreţiile părţilor de jos ale organismului, de sub ombilic, adică vreau să spun că lichelismul şi mâncarea preferată ce nu o pot numi, ale lui E. Barbu nu au deaface cu talentul său, cât şi cum il are. De unde încă se poate vedea ce cursă periculoasă poate să fie libertinismul poetului ultramodern atunci când acesta doreşte să dea lecţii de purtare unui coleg de-al său, ca om cu e cazul lui E. Barbu, mai venal, mai putană şi mai jigodie chiar decât nebuna lubrică şi epileptică din comparaţia făcută de Ion Caraion.

In concluzie caracterizarea lui N. Crevedia şi plagiatul romanului Groapa nu sunt convingător relatate de Ion Caraion, acesta nereuşind să părăsească tejgheaua polemicii suburbane, una în care lipsind argumentele întrebuinţează mai mult cuvintele contondente. Este cum s-ar zice o răfuială între scriitori

urmează pag. 16

LA GUARDIA DE HIERRO

Contestando a la campaña de denigración emprendida por el comunismo y el judaísmo internacional, contra el movimiento político renovador rumano –La Guardia de Hierro– su Capitán Corneliu Zelea Codreanu y su doctrina legionaria del –hombre nuevo– héroe y santo, hemos escrito muchas veces en las páginas de nuestra revista, que estos esfuerzos calumniadores son inútiles.

La verdad sobre el Movimiento Legionario rumano y su lucha, es hoy día conocida internacionalmente y apreciada como el pensamiento político más eficaz para frenar el avance comunista en el mundo.

Podemos afirmar que la doctrina del hombre nuevo, ya no es rumana sino internacional, objeto de estudio de muchos pensadores y escritores europeos y americanos (Francia, Italia, Alemania, España, Canadá, USA, Chile, Argentina, etc.) y reconocida como el estímulo más positivo de las puras virtudes cristianas y de los valores morales del hombre, como creación de Dios, perdidas en nuestro siglo por la infiltración diabólica del materialismo marxista y el libertinaje propagado para la destrucción de la Fe y de lo que Jesucristo nos enseñó.

Como prueba concluyente, reproducimos a continuación el artículo publicado por el diario "El Sol" de México en este mismo año.

T.P.

EL SOL DE MEXICO, N.° 5941 - Año XVII, 23 Abril 1982

LA GUARDIA DE HIERRO

Por José Luis ONTIVEROS

Una de las figuras más puras de la Tercera Posición es la de Corneliu Zelea Codreanu, fundador y jefe de la Guardia de Hierro rumana. La pureza de Codreanu resalta en el mundo de las ruinas y de la descomposición de todo sentido noble y heróico en la vocación política.

De ahí la importancia de rescatar los símbolos de una política elevada, cuando la "decadencia de Occidente" sólo permite una política: la de la mediocridad, el oportunismo y la falta absoluta de principios.

Corneliu Zelea Codreanu es una figura desconocida, la ignorancia sobre su vida y obra es explicable, ya que el significado de su existencia se alza luminoso frente a las fuerzas del materialismo.

Julius Evola, el gran filósofo italiano de la doctrina tradicional, hace constar que cuando conoció en la primavera de 1936 a Codreanu obtuvo la visión más clara de un destino político hecho, una forma de liberación metafísica y de radiante victoria espirutal.

Corneliu Zelea Codreanu nació en Iasi, Rumanía, el 13 de septiembre de 1899. La juventud del que llegaría a ser "el Capitán" de la contestación vertical rumana, está marcada por los efectos de la I Guerra Mundial.

Su lucha lo enfrentará con el mundo decrépito de una clase dirigente escéptica y esclerótica contra la que luchará enérgicamente toda su vida.

Codreanu sostendrá una doble batalla: la dirigida a reconquistar a las masas populares para la causa nacional, y por otra no menos importante, la que confrotna el mundo plutocrático de la explotación del hombre por el hombre.

Por ello es que cuando amenaza a extenderse en Rumanía el comunismo soviético, Codreanu, estudiante de Leyes, sea muy claro en relación con sus propósitos políticos: "No permitiremos a nadie que intente izar en territorio rumano una bandera que no sea la de nuestra historia nacional... No permitiremos que al amparo de las fórmulas tricolores se instale una clase oligárquica y tiránica, con el objetivo de explotar a los obreros de todas las categorías, tomando como pretexto el interés nacional".

Su relación con los más connotados grupos nacionalistas rumanos será el preámbulo de su creación máxima: la Legión de San Miguel Arcángel, más conocida en la historia política como la Guardia de Hierro.

La fundación de la Legión o Guardia de Hierro tiene lugar el 24 de junio de 1927, luego de que Codreanu ha realizado ensayos de una gran importancia social como el campo de trabajo voluntario de Ungheni *el primer campo de trabajo voluntario del mundo*, en que los estudiantes unidos con el pueblo construyen obras públicas, puentes, canales para la agricultura, caminos y casas comunitarias.

El nombre de Legión de San Miguel Arcángel podría hacer suponer algún contenido clerical o confesional, en realidad, la Legión rechazará toda relación con el conversatismo o con los partidos de la derecha del capital.

Ha de entenderse que la militancia en la Guardia de Hierro no tiene ninguna semejanza con la vida de los partidos políticos, es antes que nada una manera de ser. La creación de un hombre nuevo que no tiene nada que ver con el "homo economicus" democrático y marxista.

Por otra parte, como señala Evola, la alegoría cristiana del Arcángel Miguel supera los límites teisticodevocionales o de pasividad espiritual para señalar el espíritu activo de la conquista viril de la inmortalidad por el esfuerzo de una milicia del espíritu.

La Guardia de Hierro desarrolla un tipo superior de espiritualidad fundado en una revolución interior, en la renuncia del egoísmo y del interés, en una mística de sacrificio y fe.

Parte importante de la organización legionaria será "el cuib" o nido que es la *unidad fundamental de la Legión*, en ella el militante aprenderá como en una vía iniciática a desprenderse de los bajos estados de conciencia.

La Guardia de Hierro agrupará a intelectuales, profesionales, obreros, campesinos, estudiantes, al grueso del pueblo rumano, estableciendo una nueva sociedad a través del ejercicio práctico de las virtudes del hombre nuevo.

Las "camisas verdes" de Codreanu basarán su actividad en el respeto de honor y del trabajo, así "el Capitán" respondía a uno de sus impugnadores "Los ascensos (en la Legión) no dependen del número de acciones terroristas, sino de la capacidad de sufrimiento y de amor".

En este sentido el fondo de la Guardia de Hierro es principalmente un fondo místico, una aventura "metapolítica", que está más allá de las circunstancias o de la apariencia y que no pretenderá imponerse por la fuerza, sino convencer en el principio del amor a la generosa alma rumana.

Los legisladores serán iconos de carne sacrificada a la redención de la estirpe, dispuestos a vivir una existencia dura, pobre y austera y amar la muerte porque su sangre conmoverá las raíces de la tierra de donde brotará la nueva Rumanía.

La fuerza política de la Legión obtendrá en 1937, es decir, en 10 escasos años de actividad una aplastante victoria electoral, que será frustrada por el autogolpe de Estado del Rey Carol.

La Guardia de Hierro sufrirá de intensas persecuciones que darán para 1944 la suma de *6 mil caídos* por la represión partitocrática, el mismo Capitán será asesinado el 30 de noviembre de 1938 al ser trasladado de una prisión a otra.

La Guardia de Hierro vivirá la traición de Antonescu, la incomprensión alemana y el posterior exilio de la patria al triunfo comunista. Hoy vive en el espíritu de la Tercera Posición y en el combate por la liberación nacional rumana que dirige desde Europa, Horia Sima.

BALADA CODRULUI FARA HAIDUC

de Radu GYR

Ca de dincolo de lume,
Vine plin de glod,...
Faţa dârză, –mâna'n şold,–
Armăsaru'n spume.

Fruntea-i creşte mai inaltă,
Braţul mai viteaz,
Stâncă şi slodun şi iaz,...
Toate laolaltă!

Ard amieze sub sprâncene
Si pe chip semeţ,
Sărutări de băltăreţ
Si de nopţi codrene.

Flinta tot şi'ndreaptă ţeava
Să privească'n sus,
Ochi de vultur nesupus,
Care infruntă slava.

In călcâe când işi strânge
Murgul năsdrăvan,
Pare Arhanghel pământean,
Ori vre-un Cneaz de sânge.

Ipingea bogată poartă,
Cioareci şi tusluci.
Arnăuţi şi străji şi slugi,
Inlemnesc in poartă.

De când sunt nu mai văzură,
Curţile domneşti,
Isbucnită din poveşti,
Astfel de făptură.

Arătarea din baladă,
Sare jos din şea...
–Unde-i Vodă Caragea?
Iancu vrea să-l vadă!

Toţi bulbucă ochi de broaşte,
Turcii cresc in fes.
–Cine eşti boier ales?...
–Cine te cunoaşte?

–Dela Vodă la Agie,
Grecii toţi mă ştiu
Dela Olt şi pân'la Jiu,
Codrul Tot mă ştie.

–Iancu!... Cine e acela,
Ce boier ales?–
–Las-că ştiu toţi cei cu fes,–
Toată fustanela!

Mă cunoaşte iataganul,...
Plumbii toţi mă ştiu.
Dela Olt şi pân la Jiu,
Unul e Jianul!...

–Parcă trăsnetul despică!...
Turci şi Arnăuţi,–
Cât sunt la picior de iuţi
Si de inalţi in chică!...

Faraonii şi buzaţii
Schiaună prin curţi,
Lungi la mâini, la fapte scurţi,
Gâfâie gealaţii.

Fuge straja, –fuge Aga,–
Lepădând papuci,
Iar haiduc intre haiduci,
Sparge Curtea'ntreagă.

–Iancu! –sguduie ceardacul,
Plini de tremurici,–
Pehlivani şi măscărici,
Vin de-a berbeleacul.

–Iancu! săli odăi, iatacuri,–
Zumzuie la fel.
Numai Iancu, numai el,...
Calcă adânc pe veacuri.

Vine ca de prin jugaştrii,
Dintr'un pisc străbun,
Unde oule işi pun,
Vulturii-sihaştrii!

Iese in curte şi le face–
Semn să tacă toţi...
–Nu sunt căpitan de hoţi,
Cârtiţe buimace!...

Broaşte-in fuste, slugi fricoase,
Nu am venit să prad.
Nici să vă trimit in Iad
Putrezile oase.

Hai! –lingăi surpaţi de şale,
Duceţi-mă sus!
Vorbe bune am de spus
Azi, –Marieei– Sale.

Cuvioase cioclovine,–
Cu sfieli de sfinţi.
Luaţi-vă indrăsneala in dinţi
Si nădragii in vine

Nu-i nimeni să se desfacă
Din cinstitul stol,–
Să-i dau flinta şi pistol
Si hanger şi teacă...?

Din pridvor atunci -l-âmbie,
Un bătrân senin,
Scris de-un pictor Bizantin-
O icoană vie!...

–Adă la Vladica incoace,
Sculele de drac...
Si pe Vodă o să-l impac,
Dacă vii cu pace.

Iancu scutură de treaptă,
Armele de fier...
–Uite lege de hanger,
Uite flinta dreaptă!

Se crucesc Arnăuţime
Feţi şi logofeţi,
Sfântul pare de nămeţi...
Numai limpezime!

–Haide la Vlădica, suie,
Pocăit haiduc!
Intre perne şi ciubuc,
Vodă -e- şi nu-e!

Namilă cu ochi de soare,
Intră, –calcă drept.
Vodă-i numai nod in piept,
Spaimă şi sudoare.

Când haiducul-din călcâie,
Creşte până'n pod,
Pare Iancu voievod,
Vodă-o momâie.

Când mai face-un pas, -doar unul,
Toţi boierii sloi
Vodă intre perne moi,
Galben ca tutunul.

Doar Vlădica mai surâde,
Domnului dând ghes,-
Ca să-şi dreagă glas nedres,
Spart pe buze hâde.

–Tu eşti Iancule Jiene,
Tu haiduc hain?-
Eu Maria-Ta! ...Si vin
Din păduri oltene.

Nu sunt lotru de răscruce,
Ci pe sub goruni
Am luptat ca să-mi răsbun;
Neamul pus pe cruce.

Vodă gâfâind ingaimă:
–Ba te ştiu tâlhar!...
Mi-ai ucis un Cârc-sărdar,-
Mi-ai fost jaf şi spaimă!-

–De-am ucis cu mâna toată,
Printre fagi şi cerbi,
Am făcut-o pentru şerbi,
Pentru biata gloată.

Dacă lama cu prăsele,
Ti-a cârnit vreun grec,
Am făcut-o să-mi inec
Jalea Ţării mele.

Iar acum dacă las flinta,...
Codrii lungi şi laţi,...
E că tata şi doi fraţi
Urii tale-s ţinta.

N-ai putut să infrângi haiducul,
I-ai invins pe ei.
Lasă-i! ...Mie dă-mi ce vrei,
Streangul ori butucul!-

Minunaţi-vă giubele
Si voi bărbi de-omăt...!
Făt de crivaţ e, ori făt
Coborât din stele.

–Doamne eşti/-Vladica!-spune,
Os de voievozi.
Si eşti liber să slobozi
Glas de iertăciune.

Uite că şi-a pus de-oparte,
Scule şi nărav...!
Vodă ingâimă râs gângav,
Pe-un obraz de moarte.

Scuipă printre dinţi cuvinte:
–Sâmbătă in zori...
Leşu-i ciugulit de ciori,
Ţi-l fac dar părinte!

* * *

Tes păianjenii in ungher,
Harfe de mătasă.
Licărind departe in cer,
Tristă o stea se lasă.

Cade o rază – și nu prea,
Pe un colț de bârnă,
Lacătul la ușa grea,
Cinci ocale atârnă.

Umbrele ce taină spun?...
Cin-le ține hangul?
Cânta Iancu în ajun-
De-al răpune ștreangul.

Nu e apă în urcior
Ca să-i stingă spuza,-
De arșiță și de dor,
Când îi arde buza.

Nu-e niciun fir de nea,
Agățat de dreve,
Să-l adune-n pumn să-l bea
Ca-n păduri-seve.

Nu-e vânt măcar un fir,
Ca să-l bată în dungă,
Si cu fragetul lui mir,
Creștetul să-i ungă.

–Neamule fără noroc,
Pururea în furtună,
Flinta mea cu plumbi de foc,
Nu te mai răsbună...!

Codrule fără haiduc,
Sub tăcerea lunii,
Calea ta nu-o mai apuc,
Să-mi slujesc gorunii.

Nu mi-e frică de călău,
Nici de ștreang n-am teamă...
Dar în piept mă doare rău
Dodrul că mă chiamă.

Si mai am un vechi alean...
Doi ochi mari de fată,
Licăreau într-un rădvan,
Peste Olt- odată!

Erau mari, erau adânci...
Si-au pierit aiurea.
Doar în piept îi port deatunci,
Ochii-și pădurea.

Mâine în zori, –când va cădea
Lațul unei funii,–
Vor jeli în urma mea,
Fagii și gorunii.

Numai ochii cei curați
Dimineți senine!
Dincolo de orice laț,
O să-i duc cu mine!–

* * *

Porțile, de dimineață
Indărăt s-au tras.
S-a sculat la rumen ceas,
Gloata târgoveață.

Curțile domnești sunt pline
De smerit popor,
Pildă vie tuturor-
Streangul se cuvine.

Nici cinstita boerime
Nu se cade-dar,
Să nu-l vadă pe tâlhar
Pus la înălțime.

Vin boierii câtă iarbă!...
Si-și fac loc să stea,-
Când mai sus cu vre-o giubea,
Când mai jos cu o barbă.

Parul care așteaptă vamă,
E și el de rang,
Căci așteaptă azi în ștreang,
Un haiduc de seamă.

Soarele prin curți aruncă,
Coșuri de cireși.
Darabane-fără greș,
Sună la poruncă.

Du-te-vino, –Grecotei,
Saltă nerăbdări,-
Oaspeți mari pufnind pe nări...
In turbane - Bei.

Vodă cu obraz de humă...!
Ce viermuși îl rod?
Umblă vorba prin norod...
Ciuma - Vodă -, ciumă!

Aga lângă Domn se'nceruntă...
"Cinstiți logofeți!-
Veseliți-vă cât vreți-
La cernita nuntă..."

* * *

Dar ce crengi de lămâiță
Si de meri domnești,
Infloresc pela ferești,
Crengi-sau jupânițe?...

La ferești când se adună
Albe sfiiciuni!...
Parcă vin din cer minuni,
Frăgezimi de lună.

–Frăgezime de fecioară,
Ce te legeni crengi
Când vezi Iancu între spângi,
Pregătit să moară!...

–Frăgezime - tinerețe,–
Cum de mai surâzi,
Când vezi Iancu între gâzi
Tuciurii la fețe!...

Si tu lacrimă de fată
Ce nu cazi pe braț,
Când vezi Iancu lângă laț,
Frunte neplecată.

Si tu Iancule Jiene-
Moartea cum o înfrunți,
Ca un cerb în varf de munți,
Surâzând prin gene!...

Ce-ai văzut la geam haiduce?...
Ce ochi mari-și verzi,
De –ai dori să nu-i mai pierzi,–
Prin păduri i-ai duce!...

Ce ochi mari - de nestemată,-
Măi haiduc Oltean,
Licăreau intr'un rădvan,
Peste Olt-odată!...

Sun'a moarte darabana...
Găzii-l smulg din loc.
Neamule fără haiduc,
Duce-ți-aș minuea!

Dară gloata ce suspină!...
Iancule, dece tresari?
Unde-s ochii verzi-și mari,
Puși în geam lumină?

Cum s-au smuls smaralgde sfinte,
Din fereastra lor,-
Ca să arză în pridvor-
Domnului -nainte?!...

Buzele nu spun nimica-
Numai ochii cer
Alb ca vișinu-n Prier,
Lângă ochi,- Vlădica!

–Doamne/ -Pune-ți mila-n faptă,
Pravila din moși
Dacă vrei ca so-o descoși,
Tare-i înțeleaptă!

Ea îți cere slobozire
Din osânda grea,
Fată de boier de-l vrea
Pe tâlhar de mire!

Vodă strigă: –cum Sultana,
Tu-în genunchi îmi stai?-
Ochii plâng ,- întregul rai,
Arde-n ei icoana.

–Tu vrei mire lotru mare
Si din ștreang să-l scot?
Ochii plâng - și raiul tot,
Cere-n ei -iertare.

Vodă dă porunci - și geme,
Găzii sar-napoi.
Arnăuți în fuste moi,
Bombăne blesteme.

Gloata-n vuiet se ridică...
Peste ea, domol,-
Scrie cruci deaur -gol,-
mâna de vladică...

* * *

Roibii se împlântă,
In codru afund...
Surugiu cântă;
Frunzele-i răspund.

Cât de-nalt e Sarul
In frunziș și sbor...!
Smirnă-i tot stejarul,
Pe de-asupra lor.

Cât de lung drumeagul,
Pentru roibi și roți...
Patrafir e fagul,
steme-ulii toți.

Surugiul mână,
Frunzele nu tac...
Taina ta ce-n gână,-
Murmur de copac?...

Iancu -când ascultă,
Când n-ar vrea de loc...
Frunza-i tot mai multă,
Iarba ca de foc.

Ca să nu suspine-
Cântă-n șoaptă el...
Dimineți senine
Pe-un ceresc inel...

–Scumpa mea mireasă,
Dulcele meu Rai!...
Cupa depe masă,
Gura ar vrea să-i dai.

Lunecai –odată–,
Peste Olt -în vis!...
Tu erai - sau toată
Floarea de cais.

Cu ce dulci omături
Ingerii te-au scris?
Azi îmi arzi alături,
Dar îmi pari tot vis.

De mireasma-ți lină
Crinii toți sunt beți.
Trestia se-nclină,
Mlădieri s-o înveți.

Iar și iar îl cheamă,
Paltin și gorun...
Iancului-e teamă,
Parcă de ce spun!

Unde duci Jiene,
Trași de telegari,
Zării Dunărene
Ochii verzi și mari.

Unde duci cu tine,
Măi haiduc Oltean,
Dimineți senine,
Ochii din rădvan?

Uite-i cum se pleacă,
Hoțule-ntre hoți,-
Cerul ce-i îneacă
Să li-l furi de poți.

Uite-i cum se lasă,
Mai adânci, mai grei,
Miere neculeasă,
Să culegi din ei...

Iar și iar îl cheamă,
Teiul nimănui...
Iancului i-i teamă
De chemarea lui.

Ca să nu audă-
Pune-n taină el,-
Lacrima zăludă,
Pe-un ceresc inel.

–Tu mireasă du-mă
Raiului tau sfânt...
Parcă mă sugrumă
Ramurile-n vânt.

De prin umbra multă
Ulmul îi face semn.
Iancu nu ascultă,
De grozav îndemn.

Ca să nu audă
Glasul cenușiu,
Suduie cu ciudă
–mână surugiu!...

Iar și iar îl cheamă-
Fagul nepătruns.
Iancu nu se-ndeamnă
Ca să dea răspuns

Ca să nu audă,-
Smulge bici acum
Si dă sfichiu-și nu dă,
Roibilor de fum.

* * *

Cine-a smuls cu mâini blajine,-
Calea-laptelui, pe cer,
In sistarul lunii pline-
Al nevăzutului oier?...

Vântul susură prin foaie,
Ca un murmur de isvor-
Unde îngerii-și înmoaie
Gingășia glesnei lor.

Depe dâmb, depe viroage,
Crângul vine când pe brânci,
Când pe coate, -să se roage,-
In chemări tot mai adânci.

La conac-sub geam coboară,
Ca să-i freamăte -n auz...
Când cu plânset de vioară,
Cand cu geamăt de cobuz.

Doarme Iancu, -vrajă mare,
Pe ispite de omăt.
Crângul geme, el tresare,-
Il trag brațele-ndărăt.

Doarme Iancu, -vrajă goală-
Legănat de brațe moi...
Crângul geme, el se scoală,-
Il trag brațele-napoi.

Doarme Iancu, -vrajă dulce,
Pe fierbinte sân sbătut...
Crângul geme, -el se smulge,-
Brațe cad în așternut.

Junghiul, flinta, ipingeaua
Si pistoalele-n șerpar...
Fuge-n grajd și scoate șeaua.
Scoate frâu și armăsar.

Du-mă-n lumea mea cealaltă,
Murgule, -că nu mai pot!...
Murgul sare poarta-naltă-
Cu haiduc, -cu dor cu tot/

Codrul simte că el vine...
Dela brusturi la bureți,
Din bârlog la vizuină,-
Dela gușter la mistreț...

Taică frasin, tufa mică,
Vine munte de haiduc...!
Mai svâcnește-o nevăstuică,
Mai tresare un bursuc!

Ii ies paltinii-nainte,
Ca haiducii când vor pungi.
Gata să-l binecuvinte,
Ulmii în odăjdii lungi...

...Măi! -ce scârțee-n tăcere-
Peste codru și muncel?
...Carul mic, cu roți de miere,-
Trage luna după el.

Machea!... Luna e?! Sau poate
Dintr-un puț nepământean,
Cumpăna tăcerii scoate,
O găleată de mărgean...

Peste scorbuiri și ostrețe
Murgul pune pași cuminți.
Iancu flueră tristețe,
Din amare foi cu zimți.

... Jeluimaș, că mi-e jale,-
Jelui-m-aș și n-am cui...
Nici tăcutelor pistoale
Si nici dorului cu pui.

Jelui-m-aș numai ție,
Codrule fără haiduci...
Din frunzișul tău învie,
Umbre, taine și năluci.

... Uite ici opriși caleașca
Unui plod de beizadea.
I-ai smuls ifosul și tașca
Si luceferii din ea.

...Uite ici cu tescovină
Te-ai clătit să nu te spurci,
După ce-ai dat foc-la cină,
Unui han cu nouă Turci.

Si la foc de crengi uscate,
Te-ai jurat, -tot cam pe-aici,
Să faci Neamului dreptate,
Si cocioabei de calici...

Lacrimi picură pe coamă...
Cad în iarbă licărind,
Când mărunți bănuți de-aramă,
Când inele de argint.

–Dragoste alunecoasă,-
Ineluș - învârteluș!...
Cu frânghii de chiparoasă,
Mă legi zdravan de culcuș.

Ori de câte ori-din besne,
S-a iscat un braț voinic,
L-a frânt dorul tău mai lesne,
Decât fierul venetic.

Firar codrule-să-ai parte,
De-un haiduc cum n-am fost eu!...
Cu hangerul fără moarte,-
Scris pe zare - curcubeu!

Să se facă frunza lină,
Ochi albastrii și cerești,-
Toată zdravăna tulpină,
Frunți și brațe voinicești.

Facă-se haiduc tot ramul,
Rădăcinile la fel...
Dăcă azi nici tu, nici neamul,-
Parte n-ați avut de el.

Lacrimi picură într-una,-
Cad pe frâu -și-n iarbă jos...
Peste vîrfuri trece luna,
Ca o za de Făt Frumos.

Ce heruv și-a spart urciorul,
De curg lacrimi prin brădet!?...
Bate vântu-ncet ca dorul-
Si ca jalea de încet.

Bate vântul Carpatinul,
Duh amar de busuioc...!
Parcă e –și nu, –suspinul,
Neamului fără noroc.!

Bate vântu-nlăcrimatul!
Duh amar de foi de nuc.
Parcă e-și nu, –oftatul
Codrului fără haiduc!...

GROAPA DE EUGEN BARBU

MAESTRULUI PAMFIL SEICARU

IN romanul său Groapa, Eugen Barbu descriind viața de mahala, se inscrie pe linia unei tradiții in care au excelat un Barbu Delavrancea, Panait Istrati, G.M. Zamfirescu și mai ales Tudor Arghezi. Și fiindcă nici nu vrea să nege că aparține lumii celui din urmă, vom găsi mulți eroi argheziene din Flori de mucegai sau din povestirile sale, prezente in cele ale lui Eugen Barbu.

Dar ceace aduce nou in romanul său, ceace-i dă calitatea de a fi intrecut in parte pe ceilalți care au descris și ei viața periferiei Bucureștiului, este ansamblul arhitectonic, al palatelor de marmoră și beton, in care știe Eugen Barbu să-și organizeze intreaga panoramă a descrierilor sale. Căci chiar când vom fi gata să-i aducem invinuirea că n'a reușit să creeze eroi adevărați cu o personalitate consistentă, ne vom da seama că de fapt eroul principal al romanului lui Eugen Barbu este Groapa. Toate cele intâmplate se desfășoară in jurul acestei groape cu gunoi, de unde fiecare pleacă și pe urmă iremediabil se reintoarce, atras ca de un magnet nevăzut. Groapa este un destin, o fatalitate a omului din care el nu poate să iasă. Prin acest chin, romanul lui Barbu ia proporțiile unei tragedii antice, a cărei protagonist principal a rămas, corul.

Fin observator, el insuși copil al acestui cartier al Bucureștiului de dincolo de podul Grant, Eugen Barbu va descrie intâmplări de viață, de dragoste, de moarte, aventuri și dureri cu hoți și târfe, toate aceste ființe umile fiind urmărite in antologia lor cea mai intimă, cea de fiecare zi.

Și până la urmă danțul este cuprins in aceiași unitate circulară, frenezie de carusel, ducând inapoi la Groapă, pe marginea căreia s'a ridicat Cuțarida, mahalaua Bucureștilor. In acest mod E. Barbu a atins in romanul său o universalizare a intâmplărilor pe care le descrie, ceva asemănător cu ceace a realizat Maxim Gorki, alt scriitor al celor umili, in Azilul de noapte. Și dacă noi astăzi citim pe Dante și Cervantes pentru permanențele operelor lor, atunci von recunoaște romanul lui E. Barbu, marele merit de a fi imprimat operei sale caracterele perenității, proprii unei lucrări cu temelii solide.

Ni se prezintă o frescă socială, eroi ai unei comedii umane anonime, petrecută dincolo de barierele Bucureștiului-și a vieții- lângă umbrele cu miros de gunoaie ale gropii lui Ouatu.

Cuțarida apare ca o stațiune așezată undeva pe o paralelă a infinitului căreia autorul știe să-i dea culorile de stambă și americă pestriță, numai rar infolită cu poplin alb și carâmbi negri de sărbătoare. Visele sunt știrbe și găurite ca și cojile de cantalup din care copiii își fac chipuri luminate pe dinăuntru și tot ca ele aruncate mai apoi lângă hârburile maidanelor.

Un sat intunecat și obosit, ca o navă enormă, tăind valurile cenușii ale timpului, inaintează parcă fără busolă la intâmplare, spre țărmi necunoscuți. Romanul lui E. Barbu pare un muzeu cu personalități de ceară, având miros de țuică amestecat cu odicolon și sudoare.

Când această lume va fi dispărută pentru totdeauna, cartea lui Eugen Barbu va rămâne și ca un documentar scris al ei, ceace cred că a fost și intenția autorului atunci când de exemplu ne prezintă o listă de "meniu" al restaurantului Borțoasa. E. Barbu este un demn urmaș al lui Zola, acela care a vrut ca romanele sale să fie și un fel de tratate de știință socială.

Multe intâmplări primesc in contextul romanului o independență a lor, de ar fi să amintesc descrierea lui nea Fane autopsierul, sfârșitul lui Bicăjumate și mai apoi cutremurătorul "In câmp la cățelu".

Este descrisă in cel din urmă tablou, iarna siberiană a Bărăganului Bucureștiului, care pe câmp lângă "Cățelu" și crâșma lui "Spânzuratu", te acoperă cu valuri de zăpadă, urmărindu-te cu ochii sticloși ai haitelor de lupi, să te sfâșie și apoi să te ingroape. In iarna albă, tăiată de zborul corbilor negri și de fugile inoptate, bacoviene: "Iubito, sunt eu la ușa inghețată". Sfârșitul lăutarilor pe câmp la "Cățelu", cu un Anghel rămas nebun să cânte lângă hoiturile degerate ale ortacilor săi are ceva de epopee tragică in ea, prezentată cu răutatea și obiectivitatea rece a realității fără nici o geană de durere sau urmă de lacrimă. Statui drepte, livide, ca Neființa ce a pus stăpânire pe ei, cântecul lui Anghel apare ca al unei Ofelii inutile și false.

Că prezentarea incompletă și nedusă totdeauna la bun sfârșit al intâmplărilor are un iz modern este sigur, ca in picturile de subfelinar ale unui Beckmann sau in proza mai ales a lui Faulkner.

Stilul lui Eugen Barbu este colțuros, format de cele mai multe ori din propoziții simple, apărând ca niște cuburi de mozaic ce-și păstrează insă intregi, unitatea și pitorescul.

Rareori apar miresme absolute in aceste intâmplări, dar atunci ele sunt ale salcâmilor uscați, luminate de o lună păguboasă sau de un soare mare cât un pol. E[illegible] Barbu este un Essenin, pesimist congenital, el nu crede decât in existența care se desfășoară in fața sa nunumai fără nicio strălucire dar și fără vreo noimă. Am ști noi oare să-i dăm una și deci să nu fim de părerea autorului?

Semnificativ sfârșitul romanului imbăiat in metafora meditației și a cugetării de prisos, chemându-se parcă intregul destin uman. "Noaptea de primăvară, rece și inaltă își aprinse toate stelele. Aglaia tot mai bodogănea: Grigore, trece spărgătorul de lemne, tu nu-l auzi? Bărbatul ascultă puțin și spuse dând din umeri: Ți se pare, crește iarba."

Dar Eugen Barbu in ultimă analiză vine să arate că romanul clasic incă e departe de a fi epuizat, el fiind in fond infinit ca și viața, care il formează conținutul. Fără să schimonosească textul sau să desființeze ortografia și orânduirea logică a cuvintelor, deci aproape cu recuzite clasice, Eugen Barbu reușește totuși să creeze o operă ce nunumai că o ințelegem, dar o și apreciem.

Romanul Groapa a apărut in plin realism socialist in 1957, nepotrivirea lui cu principiile partidului a fost pe dată observată de cerberii de atunci ai literaturii românești, și nearătându-se de acord cu filozofia kafkiană a scriitorului, au criticat romanul in insăși nucleul său original. E. Barbu a fost obligat să purceadă la anumite completări, așa cum i-au fost impuse de stăpânii lui spirituali. Nu este de loc un moment de neglijat, gândindu-ne că Șolohov a trebuit tot la astfel de porunci să-și schimbe de trei ori celebrul roman Pe Donul liniștit, exemple ale unor tragice și crude robii a artiștilor, in secolul nobil ce-l trăim.

Dar desigur romanul lui E. Barbu n'a putut să fie lovit la temelia construcției sale, evident durabilă, Groapa rămânând o realizare majoră a literaturii române de după cel de al doilea război mondial.

Ințelegând și fiind alături de servituțiile unui scriitor, care are de luptat cu un program ce ii este apriori impus, trebue să știm alege din toată intunecimea, bobul de adevăr și lumină, din această bătălie a autorului pentru a-și impune opera.

Și incă odată se vede că o creație de valoare nu se poate naște decât direct din cea mai profundă și liberă convingere a autorului, Groapa dovedind acest peremptoriu adevăr.

Deși născut in regim comunist, romanul Groapa al lui E. Barbu nu are nicio contingență cu acest regim, el continuind moștenirea de aur a inaintașilor săi, permanentă a neamului ce nu va putea fi nicicând invinsă.

25 Novembre 1981

ION CARAION

ar fi cerut să rămână. Ion Caraion ar fi trebuit să depășească nivelul minor al lui Barbu și nu să se complacă in josnicia lui. Totul se rezumă la o calicie de ceartă personală, nu percepem niciunde pulsul interesului național.

Ion Caraion se arată autentic și mare când vorbește despre poezie, atunci atinge inălțimi respectabile: "Singurul combustibil inepuizabil al omului este poezia. Formă de Dumnezeu. Formă de transcendență. Și formă de avertisment. Ca orice... anotimp in infern."

Regretăm că nu am putut trece peste considerațiile imunde ce degradau un mare poet, N. Crevedia, și o tot așa de mare operă: Groapa.

Ceace insă nu mă determină-mai repet odată-să nu fiu alături de omul și artistul Ion Caraion, intemnițat ani lungi in inchisorile comuniste, alungat din țară apoi, căci in ultimă analiză ne leagă același destin: "Acolo in România am lăsat toată iubirea mea."

2. Iunie. 1982.

OVIDIU VUIA

PROPAGANDA MAGHIARA

Sub titlul care urmează Cine câștigă și cine pierde? un colaborator anonim din exil ne trimite justificatul lui protest pentru lipsa de interes a exilului românesc, față de problema care ar trebui să ne frământe la maximum, când Ardealul nostru este din nou contestat.

In continuare, colaboratorul nostru N.S.Govora continuă subiectul, completând cu date, netemeinicia obraznicelor afirmații ale "maghiarilor" strecurați la radio Free Europe.

In ce privește revista, Carpații solicită instituției amintite să evite repetarea instigațiilor maghiare contra Ardealului românesc, sau să acorde drepturi egale de a răspunde, romălor din exil, care de atâta amar de ani strigă fără a fi ascultați, "atenție și curaj in a combate propaganda maghiară contra drepturilor milenare românești asupra Ardealului."

Românii de la secțiunea românească de la Free Europe au cuvântul. Ori răspund ei, ori să ne inlesnească nouă s'o facem pe aceași cale ținându-ne la curent cu tendențioasele manifestări ale vecinilor maghiari.

T.P.

CINE CASTIGA SI CINE PIERDE?

Din rațiuni ce scapă momentan ințelegerii noastre, emisiunii ungurești de la "Free Europe", se permite de câtva timp incoace să transmită aproape cu regularitate comentarii al căror conținut este in mod neindoelnic indreptat contra neamului și țării românești.

Constatăm astfel că acum emisiunea ungurească de la "Free Europe" și-a insușit și face reclamă punctului de vedere, dovedit de mai mult timp ca absurd, că la venirea lor in Europa și apoi in timpul campaniilor lor de cuceriri la est de Câmpia Panonică, Arpad și urmașii săi nu ar fi găsit nici urmă de român. Spre ilustrare, iată ce își informează ascultătorii, la 10 noiembrie anul trecut, comentatorul ungur Kovacs Jozef: "In timpul domniei regelui Bela al IV-lea (1235-1270 n.n.) biserica catolică maghiară a inceput penetrarea spre Est, in vederea creștinizării populațiilor barbare de dincolo de Carpați. Atunci, in teritoriul care in prezent se numește Moldova, nu erau incă românii, ci regiunea se numea țara Cumanilor".

Intr-un mod asemănător se petrec lucrurile și cu prezentarea semnificației Tratatului de la Trianon, din 1920, și a consecințelor sale. Comentând la 9 ianuarie curent o intervenție a unui istoric budapestan pe această temă, colaboratorul ungur Rajki Lazlo afirmă că, națiunea maghiară s-a format in cursul a multe secole. Trianonul a fărâmițat o națiune deja formată, rupând de la sânul ei unguri care făceau parte dintre vechii inaintași ai națiunii și că: "ciopârțirea Ungariei, respectiv ruperea de teritorii maghiare, cu populație maghiară, nu numai că contravine oricărui principiu biurocratic, dar și-a schimbat cursul normal al evoluției ungurilor...".

Iată acum și o mostră de felul in care este tratală la emisiunea ungurească de la "Free Europe" chestiunea consecințelor unirii Transilvaniei cu România: "Părinții mei au trăit cataclismul de după primul război mondial in Ardeal.. Someșul avea apele insângerate de victimile terorii, printre care a fost și tatăl meu. Mama a supraviețuit castastrofei, dar rănile adânci pricinuite de aceasta i-au adus la scurt timp moartea. Tatăl meu a fost ultimul preot maghiar din acea regiune ardeleană". Acest text luat din cartea" Pe drumuri necunoscute" a scriitorului ungur din exil Soimoszi Oliver, a fost citit la 26 noiembrie anul trecut in cadrul programului "Cronica cărții" de către comentatorul Monoszlai Deszo".

Poate că afirmațiile de mai sus și multe altele de acest gen, pe care din lipsă de spațiu nu le mai reproducem, nu ne-ar fi reținut atenția dacă emisiunea ungurească de la "Free Europe" s-ar fi adresat exclusiv ascultătorilor din Ungaria, deși nici in acest caz ele nu pot fi bănuite că ar corespunde adevărului. Sau că ar fi pierdut izul naționalist de care sunt impregnate. După cum știm insă, această emisiune se adresează deopotriva si ungurilor care trăiesc ca minoritate națională in statele vecine Ungariei, inclusiv celor din Transilvania. Ca urmare avem puternice motive să ne temem că procedând in acest fel ungurii de la "Free Europe" sunt deplini angrenați in agitațiile pe care frații lor din Ungaria și din afara acesteia le fac pentru a menține vii la maghiarii de pretutindeni mentalități revanșarde iredentiste la modă inaintea ultimului războiu.

Odată stabilit acest lucru să mergem ceva mai departe cu analiza noastră și să incercăm să descifrăm care sunt cei care scontează să obțină profit de pe urma situației semnalate.

Exilul unguresc trebuie exclus de la inceput pentrucă după aprecierea noastră ar fi absurd să se creadă că atacurile contra neamului românesc i-ar aduce un oarecare profit imediat sau că in cazul anexării Transilvaniei, guvernul comunist de la Budapesta s-ar grăbi să-l răsplătească, restituindu-i pământurile, băncile sau fabricile ori in alt mod.

Ar rămine in discuție deci doar statul ungar care, angrenând și postul "Free Europe" in jocul său murdar, își mărește considerabil arsenalul propagandistic, revizionist-iredentist, și lasă și impresia că ar avea asentimentul Statelor Unite pentru tot ceiace face. Deocamdată statul ungar profită din plin de jocul duplicitar al secției maghiare a postului "Free Europe" pentrucă de regulă emisiunea ungurească prezintă realitățile din Ungaria intr-o lumină suspect de favorabilă și mereu in antiteză cu lipsurile pe care le-ar avea de indurat ungurii care trăiesc ca minoritate națională in țările vecine. Spre edificare iată ce se spune despre Ungaria la "Free Europe": "Ungaria este una dintre cele mai infloritoare și mai libere țări europene, unde se găsesc de toate. Prin politica pe care o duce, Kadar Ianos, devine din ce mai popular, deoarece a reușit să folosească foarte bine, in interesul ungurilor increderea acordată de sovietici..." (!!!)

In ceiace privește pe cei care au de pierdut, in rindul lor trecem alături de statele vecine Ungariei a căror integritate teritorială este amenințată, și Statele Unite.

Si aceasta deoarece emisiunea ungurească s-a pus pe de-a intregul in slujba Budapestei, indepărtindu-se tot mai mult de scopul stabilit postului "Free Europe", de către congresul S.U.A., anume menținerea și stimularea rezistenței ungurilor impotriva cotropitorilor bolsevici.

Indescifrabil

✡ ✡ ✡ ✡ ✡ ✡

PRIN urmare, iată că in timp ce exilul românesc doarme, propaganda ungurească își continuă nestingherit, drumul ei neobosit și insidios. Descoperim astăzi, grație unui colaborator ce are teamă să-și dea numele, că Ungurii au reușit să pătrundă cu propaganda lor și la "Free Europe".

De acolo, fără sgomot, pe tăcute, ca să nu fie descoperiți de românii care-și duc somnul cel de moarte, in aceiași clădire și-și trâmbițează zilnic marile lor cuceriri culturale ungurii își urmăresc cu tenacitate visul lor de aur: Ardealul unguresc. Noi Românii, avem in momentul de față, trei candidați la premiul Nobel in jurul cărora se bat tobele, că Românii din exil rămân desamăgiți in fiecare an când se dă acest premiu, nu apare niciodată numele unui Român. Ba tocmai, de curând, acest premiu, a fost dat unui bulgar!!! Și noi Românii, care intotdeauna i-am privit pe Bulgari, dacă nu cu dispreț, cel puțin cu superioritate, am rămas inmărmuriți. Premiul Nobel, dat unui bulgar!!! Dar se uită că bulgarul era nu un simplu bulgar, ci un bulgar –*neamț*, ceiace este cu totul altceva. Când vom avea și noi un român – *neamț se va schimba* situația și vom putea să sperăm un premiu Nobel. Așa că eu socotesc că dintre cei trei candidați nu va lua nici unul premiul și il va lua ca totdeauna – un outsider, dl Goma, de exemplu.

La 10 Noiembrie, un comentator ungur de la "Free Eurone" a spus: "In timpul domniei regelui Bela al IV-le (1235-1270) biserica catolică maghiară a inceput penetrarea spre Est, in vederea *crestinizării* populațiilor barbare de dincolo de Carpați. Atunci, in teritoriul care in prezent se numește *Moldova*, nu

erau încă Românii, ci regiunea se numea țara *Cumanilor*". Prin urmare, ungurii au pătruns dincolo de Carpați, în vederea *creștinării* populațiilor *barbare!!!* Și în Moldova, se găseau Cumanii, deci ungurul vrea să insinueze că la acea dată, în Moldova nu erau încă *Români*, și că Românii au venit mai *târziu*. Ca și în Ardeal. Când au venit ungurii acolo, nu au găsit nici un picior de Român, aceștia au venit mult mai târziu, din peninsula balcanică. Deci e adevărată teoria lui Roesler!!!

Și mai afirmă dl ungur că ungurii *propovăduiau creștinismul*, deoarece Cumanii erau barbari (de Români nici vorbă, căci ei nu apăruseră încă pe acolo). Fără îndoială că în Ardeal primii care au adus creștinismul, au fost ungurii!!! Și iată ce citim noi: "Religia creștină a pătruns devreme la coloniștii romani ai Daciei. Se găsesc în Transilvania inscripții datate din 274 care au deasupra crucea. Exista în 325 un Theophile, "episcop al Goților", nume care se dădea în mod abuziv Dacilor. Se citează încă în 390 un "episcop al Daciei, Nicolae". Pasajul de mai sus, l'am copiat din cartea" (La Transylvanie et ses habitants", pp. 309-310), carte publicată în anul 1845 la Paris. Autorul nu este un valah. Este francez, se numește A. de Gerandó și este ginerele unui ungur, contele Emeric Teleki, și la pagina 216 se adaugă: "legat prin căsătorie de o familie ungurească, sunt aproape cetățean al acestei țări!!!

Cât privește despre Cumani, ei au fost niște năvălitori ca și Pecenegii, ba mai mult, par a fi una dintre hoardele Pecenegilor. Cumanii încep să fie menționați începând cu anul 1057. Ei erau, ca și ceilalți năvălitori, un popor de stepă. S'au stabilit în Muntenia și Moldova, dar dând de un trai mai bun, repede încep să părăsească viața nomadă și pastorală și trec la o viață sedentară și agricolă, mai cu seamă în regiunile de șes. Natural ei erau stăpânii, și are dreptate dl de la "Free Europe" să spună că regiunea era cunoscută sub numele Cumania, dar uită să spună acolo trăiau și Valahii, adică Românii. Un cronicar bizantin, arătându-i pe Cumani ca locuind prin acele locuri, îi pomenește și pe *Români*. Astfel Nicetas Choniates, spune că Andronic Comnenul a fost prins de niște *Români* pe când se îndrepta spre hotarele Haliciului. Pe *Românii* din nordul Dunării îi cunoaște și doctorul armean Vardan care îi citează în Mémoires historiques et geographiques sur l'Armenie: In armata împăratului Manuel Comnenul, în anul 1166, se găsea un mare număr de *Români*, spune istoricul bizantin Ioan Kynnamos. Conducătorii Români, la venirea Cumanilor, n'au avut altăceva de făcut, decât să se supună. Numai supunându-se, au putut să-și păstreze privilegiile, cum au facut dealtfel, și cei din Ardeal. In luptele pe care Ioniță, le-a purtat cu bizantini (1197-1207) sunt pomeniți că l'au ajutat și *Românii* și Cumanii. Și acești Cumani, încep să fie asimilați de localninici (Valhi) și chiar să fie și creștinați de aceștia și nu a mai fost nevoie să vină ungurii în ajutor. Astfel, Ioan Kynnamos spune că în luptele lui Manuel Comnenul pe care acesta le-a avut cu Cumanii, în lupte a cazut un conducător Cuman care se numea Lazăr. Și culmea, acest Cuman era *creștin!!!* Și fără îndoială, Cumanul Lazar, devenise creștin grație Valahilor în mijlocul cărora trăia.

Dar în 1241, începe năvălirea Tătarilor. Și după o cronică persană, foarte bine informată, scrisă de Rașid-ed-Din, *Românii* au încercat să oprească năvălirea Tătarilor, dar au fost învinși. Și Cumanii, fără îndoială aceia care nu fuseseră încă asimilați, fug din fața năvălitorului tătar și îi primește tocmai ...regele ungar Bela al IV-Lea, pe care-l pomenește și comentatorul ungur de la "Free Europe". Un letopiseț rusesc numit Voskresenskaia, spune că Tătarii, ajungând la Dunăre, au avut lupte cu *volohii* (Românii). Deci Cumanii au venit în Țările românești în jurul anului 957, și au plecat în *Ungaria* pe la anul 1241. Au plecat bineînțeles numai cei bogați, neasimilați dar cei care au rămas mai departe pierzându-se în masa *Valahilor*, au fost cei săraci. Guillaume de Roubruck a întâlnit la curtea lui Sartas, fiul lui Batu, soli ai popoarelor supuse, ruși, bulgari și Români *(Blaci)*, care-i aduceau daruri hanului tătar. Deci Cumanii au fost un popor barbar ca și ungurii, care au trecut peste noi și s'au dus mai departe, lăsândru-ne doar câteva cuvinte (puține) în limba românească. Ei, *valahii*, au rămas mai departe, *căci ei se găseau la ei acasă*. Deci pe când biserica catolică *maghiară*, în timpul lui Bela al IV-lea, a început penetrarea ei în Est, n'a găsit dincolo de Carpați populații Barbare (!!!) care aveau nevoie să fie creștinate, ci ei au găsit, ca și în Ardeal, poporul *daco-roman*, vânjos, creștinat deja cu multe secole înainte.

In seara de 5 Ianuarie, colegul dlui Ierunca, colaboratorul ungur Rajki Lazlo, vorbind de Tratatul de la Trianon a spus că în 1920, s'a dus la "ciopârțierea Ungariei, rupând teritorii maghiare cu populație maghiară și astfel s'a contravenit la orice principiu biurocratic dar s'a schimbaț cursul normal al evoluției ungurilor!!!"

La 26 Noiembrie un alt cronicar de la "Free Europe" vorbind de o carte "Pe drumuri necunoscute" a scriitorului ungur din exil, Soimoszi Oliver, dă urmatorul extras: "Părinții mei au trăit cataclismul de după primul războiu mondial în Ardeal... Someșul avea apele însângerate de victimile terorii, printre care a fost și tatăl meu". Noi știam că a curs mult sânge unguresc vărsat de Samuel care era omul lui Bela Kun. Și Bela Kun și Samuel, erau amândoi *Nemți*, și au fost scăpați de ei, tocmai de armata românească care a ajuns până la Budapesta, pe care au ținut-o ocupată câteva luni, lucru ce nu-l pot uita și nici ierta toți ungurii din lume.

* * *

Privind lucrurile cu atenție, se constată că "Free Europe" este condusă de *Nemții* din America. De acolo pleacă, toate directivele. Nu știu cum stau lucrurile în celelalte secțiuni, dar în cea românească, *Nemții* dictează. Majoritatea redactilor sunt *Nemți* sau Români care au dovedit că iubesc idealurile *Nemților* mai mult decât pe cele românești. De exemplu, *Nemții* cred că cel mai mare și mai deștept român, a fost Nicolae Titulescu și atunci dl Cismărescu a găsit o gazetă românească în care a scris acest lucru. Deci, dacă nu se puneau bețe în roata lui Titulescu, s'ar fi perfectat alianța româno-rusă și nu am fi pătimit ceiace am pătimit. Deci dl Cismărescu crede că rușii ne-ar fi apărat contra nemților și după aceia, la ziua victoriei, nu ne-ar fi luat nimic, nici măcar Basarabia!!! Ca să mai creadă cineva aceste lucruri în anul 1981, când toate planurile rusești au ieșit la lumină, înseamnă că dl Cismărescu are niște idei cam anapoda despre politică. Și totuși s'a considerat că dl Cismărescu merită să fie pus în fruntea secției românești când acest post a rămas vacant, poate că datorită tocmai acelui articol.

Sub directia *Neamțului* Leon Bercovici, lucrurile mergeau ca pe roate. Toți Nemții din România care scăpau din raiul lui Ceaușescu, își găseau un loc la München. Nu importa dacă scriau așa cum îi plăcea lui Bercovici. Pe unii îi scotea chiar de la naftalină, de exemplu pe dl Flavius.

Si cum se vede din ce ne-a scris Românul din Germania, pe *Nemții* de la Mnchen nu-i interesează dacă alături, la secția ungurească, se scrie și se difuzează lucruri false contra României. Căci la München se urmărește să se servească interesele *Nemților*, dar ale *Nemților*, servite în așa fel, încat lumea, să creadă că e voba de interesele Americanilor. Exact ca în timpul războiului. La posturile de radio ale aliaților se dadeau în fiecare seară – ca astăzi la München –, informații, din care reiesea că Americanii vor da Ardealul Românilor la secția românească și că i-l vor da ungurilor, la secția ungurească. Iuliu Maniu care vorbea foarte bine ungurește, știa lucrul acesta dar credea că Americanii îi păcălesc pe unguri și nu – mă rog frumos – pe Iuliu Maniu. Și astăzi când se dau pe față cărțile cu care jucau anglo-americanii, reiese că marele păcălit a fost Iuliu Maniu.

"Churchill n'avea pentru Români nici interes și nici bune sentimente", spune dl Penescu în cartea lui, la pag. 116. Cât despre Americani se poate crede și mai mult, având în vedere că în America, *Nemț*ii aveau mai multă influiență. Și Totusi Iuliu Maniu avea convingerea că Anglo-Americanii nu vor face nimic în spațiul nostru, fără s'l asculte pe Maniu pentrucă era... democrat convins. Ori s'a văzut că democrația n'a contat câtuși de puțin, în acest războiu. De la început și până la sfârșit, Anglo-Americanii au făcut pe placul lui Stalin, ori, după câte știm, niciodată Stalin n'a fost democrat. Mai mult, în discuțiile lui Știrbey la Cairo, s'a stabilit că României să i se dea toată Transilvania sau *cea mai mare parte!!!* Și Churchill, *în persoană*, a informat pe Americani și pe ruși că el (Churchill) propune ca să se modifice acest paragraf în sensul că restituirea Transilvaniei *în totalitate sau în parte*, să fie supusă la o confirmare în momentul încheierii păcii. Și Moscova și Washington-ul au aprobat această modificare! Și Nicolae Penescu spune la pag. 51 a cărții lui: *"Noi nu eram deci siguri că Transilvania ne va reveni în întregime!!!"* Da, aceasta a fost situația și am avut noroc că s'a întâmplat altfel. Și norocul a fost că Rusia avea interesul ca România să rămână cât mai mare ca să pună mâna pe toată!!! Căci Stalin aceasta a urmărit: *să pună mâna pe toată România!*

Căci și Roosevelt și Churchill, aveau mai multă simpatie pentru unguri și Maniu se înșela dacă credea altfel. *Nemții* au iubit mai mult pe unguri. Intre cele două războaie, *Nemții* din Ardeal au privit spre Budapesta.

Da, aceasta este situația. Ungurii atrag mai multă simpatie. Numai pornind de la această constatare, von face în viitor, mai

MAGHIARII SI MAGHIARIMEA

de Dr. I.C. UNTARU

ESTE cunoscut faptul că Francezii au o opinie proastă despre Germani. După cum Germanii au despre Polonezi sau Maghiarii despre Românii și Polonezii au început să-și dea seama de erorile lor și în interesul păcei Europene caută prin reviziurea cărtilor școlare și prin vizite reciproce între tineret, să restabilească adevărul și armonia între popoare - Maghiarii nu numai că continuă în mod oficial prin manuale dictatice de istorie să-i prezinte pe Români, ca pe un neam de "Țigani" lipsiți de inteligență și deci incapabili de a se civiliza, dar printr'o continuă campanie de presă în Lumea Liberă să-i mai acuze astăzi și de crima de genocid cultural contra minorității lor din Transilvania.

Despre originea nobilă a Dacilor, Strămoșii Românilor din Transilvania, care sub Regele lor Burebista au fost în stare să învingă pe Celți în anul 601 e.n. și cari crezând în nemurirea sufletului și într'un singur Dumnezeu au fost Creștini mai înainte de apariția Creștinismului - nu mai există astăzi nici'o îndoială, nici chiar din partea revizioniștilor maghiari. Singurul lucru pe care aceștia îl contestă este continuitatea prezenței Dacilor în Ardeal, la ocuparea acestuia de Maghiari în anul 1020.

Ori și această teorie este falsă, fiindcă continuitatea populației Dacilor în țara lor este un fapt dovedit de multe mărturii istorice și arheologice. Printre altele, în lucrarea istorică "Viața Impăratului Carol cel Mare al Francilor (741-814), Prelatul și Curteanul Eginard, menționează printre teritoriile cucerite și făcute "tributare" de acest faimos domnitor cu reședința la Aachen - și provincia Dacia, care se află pe celălalt mal al Dunărei."

Ori dacă Dacia ar fi fost "goală" mai înainte de venirea Maghiarilor, cum s'ar fi putut cuceri și colecta un tribut dintr'un pustiu?

Dar despre originea Maghiarilor sau a "Ungurilor" cum aceștia, în mod incorect obișnuiesc a'și i mai spune - ce știe lumea despre ei? Foarte multe falsuri și foarte puțin adevăr, datorită unei rafinate propagande maghiare de a înșela opinia publică mondiala.

In monumentala operă istorică: "Decăderea și căderea Imperiului Roman" cunoscutul autor englez, Edward Gibbon, care a făcut cercetări timp de 12 ani pentru a scrie această capodoperă de știința istorică - descrie pe Maghiari în felul următor (vol. V, pag. 515):

"...tot ce este apreciat de către omenire, apărea josnic și demn de dispreț acestor barbari. Corturile ungurilor erau din piele tăbăcită, îmbrăcămintea lor era de blană, își tundeau părul și-și crestau fețele; în vorbire erau lenți, în acțiune prompți, în tratate perfizi; li se putea reproșa, ca tuturor barbarilor, ignoranța de a concepe importanța adevărului, mîndria de a nu recunoaște sau atenua încălcarea celor mai solemne angajamente ale lor. Simplitatea lor a fost lăudată; se lăcomeau la tot ce vedeau; dorințele lor erau nepotolite și singura lor industrie era violența și jaful."

Iar mai departe, la pagina 511, același autor scrie:

"...Când gloata neagră a ungurilor a amenințat pentru prima dată Europa, aproximativ nouă sute de ani după Cristos, ei au fost înșelați de frica și superstițiile Gog și Magog din Scripturi, semnele și prevestirile sfîrșitului lumii... "Magyar" este denumirea națională și orientală a ungurilor; dat, printre triburile scite, sunt distinși de către greci sub numele secular și caracteristic de "turci", ca descendenți ai marelui popor care a cucerit și stăpânit teritoriile dintre China și Volga.

...In secolul al optelea au migrat spre sud, și la începutul secolului al nouălea trăiau în împărăția Chazarilor, unde au absorbit un trib, Kabarii, care s-a integrat ungurilor. Acești Kabari - spune Constantin Porphyrogenitus - i-a învățat pe unguri limba chazară. Maghiarii originali să fi fost, ca si Kabarii, un trib turc, care s'a contopit cu ugricii finici sau ungurii. Ugris este numită Marea Ungarie de către călugarul franciscan Piano Carpini, care a călătorit în anul 1426 la curtea Marelui Han."

De la sosirea Maghiarilor în câmpia Panoniei au trecut peste o mie de ani. In vreme de un mileniu multe se pot schimba: atât lucrurile cât și oamenii. Intre timp Barbarii Maghiari au trecut la Creștinism, iar conviețuirea lor într'o Europă civilizată ar face pe multă lume să creadă că și ei poate s'au schimbat în bine. Așa să fie oare?

Desigur că acei care i-au cunoscut mai de aproape pe Maghiarii moderni au fost Austriacii, cu cari au trăit împreună multă vreme și în secolul trecut au înființat Imperiul Austro-Ungar. Impăratul Austriac Franz Josef, cât, și, mai ales, Archiducele Franz Ferdinand, moștenitorul aparent al tronului, s'au plâns în repetate rânduri și în mod foarte amarnic de lipsa de caracter a Maghiarilor, pe cari i'au considerat ca fiind direct responsabili de desmembrarea Imperiului. Astfel în monumentalul său studiu istoric: "Căderea Casei de Habsburg", eminentul istoric, de renume mondial, Edward Crankshaw, citează următoarele din textul unei scrisori adresate de Franz Ferdinand, Primului Ministru Austriac, Max Vladimir Beck, în 1903:

"...Iar și iar revin la convingerea, pe care o voi exprima cît voi trăi, că așa zișii "unguri decenți" pur *și simplu nu există*, și că fiecare ungur, fie ministru, prinț, cardinal, meserias, țăran, huzar sau grăjdar este un revoluționar și un... (Obsoly cardinalul pare a fi un..., dar totuși este un republican.) *Oricare* dintre ei gîndește precis ceea ce spune cel mai mârșav deputat." Intr'o altă scrisoare către Impăratul German Wilhelm II, tot Franz Ferdinand insistă din nou, că toate relele pe care Monarhia le are de suferit vin de la Budapesta, și că: "...așa numitul nobil, cavaler maghiar, este de fapt cel mai josnic, cel mai perfid, cel mai de neîncredere individ".

Pe de altă parte, marele poet și dramaturg Austriac Franz Grillparzer, într'o piesă de teatru "Unguri", caracterizează pe Maghiari în felul următor:

> "Marea greșală a ungurilor este că pricep greu și condamnă repede.
>
> Adică ungurii au fost la început un popor asiatic nomad, adică unit prin origine și nu prin Țară.
>
> Din această cauză sunt refractari oricarei culturi.
>
> Lenevia este marele lor viciu. Le lipsește îndemânarea și răbdarea pentru orice preocupare burgheză.
>
> Ei își înțeleg rostul numai ca ciobani, călăreți, sau tâlhari".

La prima vedere s'ar putea spune că o astfel de caracterizare nemăgulitoare ar fi exagerată, deoarece și Maghiarii au avut și ei Regi iluștri, luptători naționaliști de faimă Europeană, faimoși poeți și compozitori de muzică clasică. In realitate însă, aceștia nu erau Maghiari ci aparțineau altor naționalități conlocuitoare. Astfel, marele lor Rege Janos (Ion) Hunyady era fiul unui jobag Ardelean Voicu; faimosul lor poet național Petrőfi, ori romanticul revoluționar din 1848 Lajos Kossuth erau de origină Slovaci, mama ultimului necunoscînd nici'un cuvânt maghiar. Generalul Bem, un alt revoluționar din 1848, în jurul statuii căruia, la Budapesta s'au adunat demonstranții în Oct. 1956, pentru a lansa revolta contra Roșilor - era de fapt Polonez, nu Maghiar. Franz List sau Brahms, compozitori de Rapsodii sau alte melodii clasice maghiare, au fost Germani.

După cum observă și istoricul Crankshaw: "Orice individ, de orice naționalitate pregătit să învețe maghiară și să îmbrățișeze cauza maghiară, a fost binevenit în cercul magic și absorbit de către el. Acesta era secretul puterii ungurești, pentru că în acest mod, indivizi capabili ai naționalităților comparativ rămase în urmă au putut să se ridice în frunte. Adesea ei au devenit mai maghiari decît maghiarii."

Despre comportarea sălbatecă a Maghiarilor față de celelalte naționalități conlocuitoare, nu numai față de Români, dar și față de Germani, Sârbi, Croați, Sloveni, Slovaci sau Ruteni, nu mai există nici'o îndoială astăzi și nici chiar asupritorii nu o mai pot nega. Desigur că au fost printre ei și oameni politici prevăzători, ca marele jurisconsult Francis Deak ori Baronul

Josef Eotvös, cari şi-au dat seama de marele pericol ce-i ameninţa. Legea Naţionalităţilor introdusă de ei în Parlamentul dela Budapesta în 1868 a fost o lege bună, care incorpora şi testamentul politic al Regelui Maghiar Sfefan cel Sfânt, de a incuraja colonizarea ţării lui cu elemente străine, deoarece acestea, spunea el,: "aduc arme şi cunoştinţe folositoare, fiindcă o ţară unde numai o limbă se vorbeşte şi numai un fel de viaţă predomină, este o ţară slabă şi săracă". Din păcate, această Lege a Naţionalităţilor n'a putut să dea roade fiind sabotată de şoviniştii fanatici ai campaniei de maghiarizare in cap cu Colman Tisza, cari in cele din urmă au ruinat şi distrus insuşi ţara lor. Câtă dreptate a avut acelaşi Grillparzer in cele câteva versuri scrise tot despre Unguri:

> Ei au luptat in noapte şi ceaţă
> Si duşmanii zăceau invinşi
> Dar când au vazut cadavrele pe lumină
> Erau proprii lor fraţi.

Maghiarii din zilele noastre se vede că n'au invăţat nimic din lecţiile istoriei. Şoviniştii dintre ei continuă şi astăzi cu aceiaşi furie nestăpânită, ca odinioară, să ducă o campanie furibundă contra Românilor, acuzându-i de data aceasta de ceva mai nou, de "crima de genocid cultural" fată de minoritatea lor din Ardeal. Suntem martori astăzi, in Lumea Liberă, unei aceiaşi agitaţii furibunde din partea lor, pe care un alt Cancelar Austriac, Contele Gustav Kalonkey, o notase încă din 1891, când spunea: "Maghiarii sunt adesea influenţaţi mai mult de pasiune oarbă, decât de consideraţiuni de logică rece. Din fericire –adaugă el– aceasta fiind o trăsătură de caracter Asiatic, Maghiarii cad ntr'o reactivitate letargică tot atât de repede de cum au inceput a face spune la gură".

De aceia unii se intreabă dacă agitatorii Maghiari de astăzi trebuesc luaţi in serios, sau dacă n'ar fi mai cuminte de a nu răspunde la provocările lor, lăsându-i să se desmeticească singuri din furia, care i-a apucat.

Un argument in sprijinul acestei păreri este şi exemplul dat de faimoasa "Revoluţie dela Budapesta". Pe acea vreme aşa zişii "luptători pentru libertate" Maghiari ii consideră pe Ruşi, ca pe cei mai mari duşmani ai lor, mai mari chiar decât Românii, iar pe Primul Ministru Janos Kadar il numeau "măcelar al tineretului". Iată că intre timp lucrurile s'au schimbat pentru ei: Ruşii devenind aliaţi, iar Kadar mare patriot in opera lor detestabilă de subminare a Statului Român.

Suntem de părere totuşi că o ignorare a propagandei maghiari atât de bine cum il cunosc vecinii lor, şi deci poate fi foarte uşor inşelat de o propagandă mincinoasă mincinoasă bine susţinută, de care Maghiarii s'au dovedit maeştri in trecut.

Asupra falsurilor propagandei lor: istorice, statistice, demografice, genocid cultural, etc., s'a mai scris şi in altă parte şi cu alte ocazii, de aceia nu dorim să mai insistăm şi aici asupra lor. Asupra unui singur neadevăr, insă, voim să atragem atenţia nu numai Lumei Libere, dar şi a vecinilor lor, inclusiv a noastră, a Românilor, – un neadevăr de care cu toţii se pare că nu ne dăm seama de loc.

Această mare mistificare, lansată şi propagată de Maghiari, este că "Unguri" şi "Ungaria" ar exista in realitate, când de fapt sunt creaţiile fanteziste ale unei propagande abile de a creia confuzie in opinia publică mondială pentru atingerea scopurilor lor şoviniste.

După sfârşitul primului răsboiu mondial, ceiace a mai rămas din cosmopolitul Imperiu Austro-Ungar, sunt două state: Austira cu sediul la Viena şi locuit in mod exclusiv de Austriaci, şi statul cu sediul la Budapesta, locuit de Maghiari şi denumit in mod oficial, in constituţia ţării: "MAGYAR NEPKOZTARSASAG" sau, mai simplu "MAGYARORSZAG", adică "MAGHIARIA" pe limba noastră. "Ungaria" şi "Unguri" sunt deci denumiri artificiale, date de străini, şi folosite de agitatorii maghiari in scopuri imperialiste.

Sub numele de Regatul Apostolic al Ungariei, in regimul dualismului cu Austria din 1867 până in 1918, era cunoscut un stat heterogen cum astăzi sunt Jugoslavia sau Cehoslovacia, şi in care elementul etnic maghiar exercita o sălbatecă dictatură asupra celorlalte grupuri naţionale. Aceştia erau trataţi ca jobagi, destinaţi asimilării de către rasa conducătoare. Deşi ţara lor comună era cunoscută sub numele de "Ungaria", nici unul dintre aceste grupuri etnice n'a fost vre'odată "Unguri", inclusiv Maghiarii, cari nu erau nici măcar urmaşii Hunilor lui Atila, după cum le plăcea să pretindă, şi după cum nici aceştia din urmă n'au fost vre'odată "Unguri", care este un nume fictiv şi generic.

Din punct de vedere al structurii etnice, "Unguria" de atunci s'ar putea compara deci cu "Jugoslavia" de astăzi, doi termeni geopolitici tot atât de heterogeni. In cazul când şi cu "Jugoslavia s'ar intâmpla in viitor ceiace s'a intâmplat cu "Ungaria" in trecut, ar fi absurd ca un stat cu sediul la Belgrad, locuit de Sârbi, să continue a se numi "Jugoslavia".

Ori să mai presupunem că s'ar forma in viitor o "Federaţie Danubiană" a ţărilor limitrofe, după cum propun anumite cercuri politice, deşi o integrare a acestora in Comunitatea Economică Europeană ar fi cea mai bună soluţie. Intr'un asemenea caz, locuitorii unei astfel de Federaţie s'ar numi "Danubieni" eliberându-li-se paşapoarte cu acelaşi nume. Asta n'ar însemna insă că Românii, Maghiarii, Austriacii, Cehii, Slovacii, Sârbii sau Bulgarii au incetat de a mai fi ceiace au fost de mii de ani, devenind in mod spontan: "Danubieni". Şi dacă şi această "Federaţie Danubiană" s'ar desfiinţa, toţi aceşti "Danubieni" ar reveni imediat la vechile lor denumiri etnice. Acelaşi lucru ar fi trebuit să se intâmple de mult şi cu numele fictiv de "Ungaria" şi "Unguri". De acum inainte, cel puţin publicaţiile româneşti şi Românii să inceteze de a mai intrebuinţa asemeni termeni artificiali. Când Maghiarii discută in public revendicările "Ungariei" asupra Ardealului, când ei vorbesc de minoritatea "ungară" din Transilvania, când vin cu publicaţii şi placarde in acelaşi scop - să li se răspundă: care "Ungarie"?, care "Unguri"?. Acestea nu există! In felul acesta se poate desumfla intreaga lor propagandă revisionistă.

De fapt agitatorii maghiari de astăzi nu sunt alarmaţi atât de persecuţiile şi "genocidul cultural" al fraţilor din România, cât sunt speriaţi de tratamentul generos de care se bucură aceştia, in comparaţie cu populaţia românească. Este tocmai aplicarea in Romania de astăzi a Legei Naţionalităţilor votate la Budapesta in 1868, care-i nelinişteşte pe şoviniştii maghiari, fiindcă această politică mijloceşte procesul de integrare mai bine decât persecuţia Dacă Maghiarii nici până astăzi n'au invăţat să traiască in armonie şi in raporturi corecte cu vecinii lor, insemnează că ei nu se vor putea aclimatiza niciodată intr'o lume civilizată, şi ca atare ar face mai bine dacă s'ar re intoarce in Asia, de unde au venit, şi ar lăsa lumea să trăiască in pace in centrul Europei.

DR.C.I. UNTARU

PROPAGANDA MAGHIARA

puţine greşeli. Şi cui i se datorează această simpatie a ungurilor? Propagandei! Ungurii nu obosesc niciodată in propaganda lor. Şi pătrund unde pot şi cum pot. Precum aţi văzut, au pătruns şi la "Free Europe". Acolo găsesc, de la inceput, simpatie, dar aceasta nu ajunge. Principalul este *să nu obosească*. Si in plus, riscă. Să presupunem că directivele care se dau acolo, sunt aşa cum trebuie: toate atacurile, trebuiesc dirijate contra Moscovei. Dar ungurul riscă pentru ţara lui. Si profită de multe lucruri: in primul rând profită că colegii lor români dorm la ei acasă (la secţia românească) şi işi dau toată osteneala numai să facă pe plac Nemţilor.

Şi nu numai românii de la "Free Europe" dorm smnul cel de moarte. Aproape toţi Românii din exil, dorm. Nicolae Penescu la Madrid, ne cerea să fim liniştiţi pe chestia Ardealului deoarece... ungurii din exil i-au dat toate asigurarile că ei nu ne cer Ardealul.

Era oricum o asigurare, dar din nefericire, Nicolae Penescu a murit!

N.S. GOVORA

NOTE PE MARGINEA CARTILOR

Nicolas PENESCO: La roumanie de la démocratie au totalitarisme. 1938-1948. Edition Contrepoint (S.E.R.C.) 252 pag.

Chiar din prefaţa cărţii lui –La Roumanie de la démocratie au totalitarisme. 1938-1948– dl Penescu a afirmat că intrarea României in războiu contra Rusiei, s'a făcut cu toată *ostilitatea* poporului român. Pe ziua de 22 Iunie 1941, când s'a aflat de intrarea României in războiu, impotriva Rusiei, se poate spune fără să se greşească, că respiraţia Ţării, s'a oprit. Niciodată n'a dus ţara noastră un războiu cu marea majoritate a poporului alături de conducerea ei ca in 1941. Trecuse numai un an de la răpirea Basarabiei şi in tot acest an, fusesem mereu ameninţaţi, să fie ocupat şi restul Ţării de aceiaşi Rusie hrăpăreaţă. Poporul, şi mai ales Moldovenii, aşteptaseră cu nerăbdare acel ordin de neuitat: Treceţi Prutul.

Chiar Iuliu Maniu şi partizanii lui, se declaraseră de acord cu ocuparea Basarabiei. Ca să se declare de acord cu ocuparea Basarabiei, inseamnă că această ocupare era un act de războiu, deci este un non sens să declari că intrarea in războiu contra Rusiei, s'a făcut contra voinţei poporului român. Toată suflarea românească –spun românească– a ingenunchiat in case, in biserici şi *pe străzi*, in acea dimineată istorică din 22 Iunie 1941. Contra intrării noastre in războiu, fuseseră numai a*logenii* –fericită expresie a dlui Penescu– şi puţinii membri ai partidului naţional-ţăranesc. Nu toţi. Partidul national ţărănesc a fost şi el un partid românesc şi in acea zi istorică, a simţit alături de ceilalţi români.

Dl Penescu afirmă că Iuliu Maniu nu a fost de acord cu intrarea României in războiu. Cu un an inainte, ruşii ne luaseră Basarabia, fără nici o vină din partea noastră şi, mai ales, fară nici un Drept din partea lor. Ce trebuia să facem? Nimic? Să rămânem cu braţele incrucişate şi fără să protestăm? Sau să protestam numai platonic? Dl. Penescu recunoaşte că Anglia ne dăduse garanţii, dar aceste garanţii nu erau valabile contra Rusiei sovietice. Anglia nu vroia să supere Rusia şi vroia cu orice preţ s'o menajeze cu speranţa că intr'o zi va fi şi ea atacată de Germani şi atunci –volens nolens– ii va deveni aliată. Deci Anglia nu avea să se strice cu Rusia, din cauza noastră.

A tăcea, a suferi fără să murmuri, a lăsa să treacă ziua de 22 Iunie fără să se facă nimic, ar fi fost o pată ruşinoasă pe Istoria Neamului românesc. O pată care nu s'ar fi şters in vecii vecilor. Deci, după Iuliu Maniu, trebuia să fim cuminţi, să-i lăsăm pe Germani să libereze Basarabia, să ne-o facă cadou dacă vreţi, şi atât. Să răspundă dl Penescu dacă acesta este răspunsul pe care trebuia noi să-l dăm. Spune undeva dl Penescu, ca nu era nimic de făcut, Rusia e prea mare şi puternică. Aceasta era şi părerea lui Maniu. Deci in ziua de 22 Iunie 1941, România trebuia să rămână cuminte, pentrucă a intra in războiu alături de Germani, insemna să intrăm alături de cei care vor pierde războiul. In primul rând nu mă poate convinge dl Penescu că Iuliu Maniu ştia precis că Germanii vor pierde răsboiul. Poate că aceasta *voia* dl Maniu. Si Maniu a inceput chiar din 1942 să intre in legătură cu Anglo Americanii, deci să-şi *trădeze* Patria care era in răsboiu. Să ne spună D. Penescu dacă mă inşel in calificare. Deci este posibil ca Maniu *să fi dorit* ca Germanii să piardă războiul, fără să se gândească că aceasta insemna că-l pierde şi România, adică Patria lui. Si aceasta din cauză că Iuliu Maniu a suferit toată viaţa de *filo-democratie*, de *filo-americanism* şi de *filo-englezism*. Să sufere România cât de mult, dar să fie alături de anglo-saxoni alături de *democraţi*. De altfel, Iuliu Maniu, chiar inainte de inceperea războiului ii privea cu simpatie pe Ruşi pentrucă işi dădea seama că *democraţii* vroiau acelaşi lucru: să se apropie de Ruşi pentru a şi-i face aliaţi contra Germaniei.

Dar timpul trece. Noi ne ducem pe rând, s'a dus Iuliu Maniu, se va duce şi dl Penescu şi eu şi ceilalţi, ne vom duce toţi. Dar Neamul şi Istoria rămân. Si Istoria va aproba pe cei care au făcut războiul contra Rusiei pentrucă Neamul românesc este un Neam de eroi. El nu ar fi aprobat ca in ziua de 22 Iunie 1941 să fi rămas cu arma la picior sau mai precis să fi tras un chef in cinstea *democraţilor*, in loc să *incercăm* să luăm ce era *al nostru*, să *incercăm* să ne luăm *Basarabia*. Neamul românesc nu este un Neam de nevolnici, şi a fi rămas cu arma la picior in ziua de 22 Iunie 1941, ar fi insemnat că suntem un Neam de nevolnici. S'ar fi răsculat Mihai Viteazul, Ion Vodă Cumplitul şi Corneliu Codreanu. Si n'a auzit dl Penescu că Ion Antonescu a inceput să se ridice din mormânt? Şi Ion Antonescu n'a fost nici *democrat* şi nici *fascist*, ci a fot numai en erou care şi-a iubit Patria şi n'a *trădat-o* nici când a mers in mormânt. Şi nu a mai auzit dl Penescu că poporul acesta German este astăzi cel mai preţuit popor tocmai de *democraţii* americani?

Dl Penescu are linii de preţuire a lui Antonescu şi i le scoatem in evidenţă. La proces "mareşalul Antonescu nu s'a apărat. El vorbea pentru Istorie, căci ştia foarte bine că va fi ucis", sau "dacă mareşalul ar fi acceptat propunerile doamnei Kolontai, el ar fi avut fără indoială o altă soartă, dar la un preţ pe care el n'ar fi vrut să-l plătească". "Poporul nu-i voia execuţia. Maresalul pierduse războiul contra Rusiei, dar luptase pentru a recupera pământurile româneşti care au făcut parte integrantă din Moldova". "Antonescu făcuse o rea politică externă, dar el s'a bătut pentru *Basarabia românească*".

Prin urmare Antonescu merită stima dlui Penescu, intr'un cuvânt, pentrucă a ştiut să moară şi pentrucă s'a bătut pentru *Basarabia românească*. Dar cei care *au refuzat* să se bată, cei care ne-au spus că *nu trebuie să ne batem* pentru această Basarabie românească, adică Iuliu Maniu, merită şi el stima? DL Penescu ne spune că la procesul lui Antonescu, Maniu i-a strâns mâna mareşalului. Dlui Penescu Maniu i-a spus că făcând acest gest, l-a făcut ca un gest crestinesc. Şi gestul a fost apreciat de cei care-l văzuseră sau auziseră de el, ca foarte frumos şi in Tară şi mai târziu in exil. Eu gândesc altfel. In primul rând Maniu a făcut un gest asemănător –creştinesc– şi la procesul lui Corneliu Codreanu. Maniu, făcând asemenea gest, se gândea la galerie, deci aceste gesturi aveau ceva teatral in ele. Dacă a fost alffel, de ce Maniu nu s'a dus la Mihai Viteză să-i ceară graţierea lui Antonescu? Desigur ştia că Viteză nu avea să facă acest gest pentru aşi prelungi *statul* pe tron, dar şi pentru a nu-şi face şi lui şi partizanilor lui neplăceri. La această dată, Mai 1946, dacă Maniu, aşa cum crede dl Penescu, pe nedrept, ii *cunoştea foarte bine pe Ruşi (?)*, trebuia *să simtă* care va fi sfârşitul şi pâna atunci va trece numai un an.

"Antonescu făcuse o rea politică externă, dar el s'a bătut pentru Basarabia românească". (Penescu). Dar Iuliu Maniu a facut o mai rea politica externă decât a lui Antonescu. Rezultatul acestei politici a fost sfârşitul vieţii lui in inchisoare. Antonescu a sfârşit in faţa plototonului de execuţie– un ploton de execuţie, ca şi cel al lui Tudor Vladimirescu, format din *alogeni*–, dar a murit cu fruntea sus, nu ca Iuliu Maniu care şi-a terminat viaţa in genunchi. In clipa morţii, Iuliu Maniu a putut să se gândească că el a fost un element determinant care a impins intregul popor românesc la inchisoare. Si mai ales, Iuliu Maniu n'a fost un exemplu de eroism pentru poporul lui, ci din contra, un exemplu de laşitate, el si-a impins poporul lui la o capitulare.

* * *

Mulţi gândesc că şi Ion Antonescu a dus tratative de armistiţiu, iar la urmă a dat libertate ca aceaste tratative să fie duse de Maniu direct. E adevărat, dar Antonescu se gândea la un *armistiţiu semnat de adversari, adică de prietenii lui Maniu, americanii. Chiar* in ziua de 23 August, comunicase lui Maniu prin Gheorghe Brătianu, că el este de acord dar cerea un act semnat de toţi şefii de partide. Si când s'a dus la Palat a declarat că el *"n'est pas oposse à l'armistice, mais pas dans n'importe quelles conditions"*. (Penesco). Ori şi a dat seama din ceiace i-a spus regele, că acest armistiţiu *nu se semnează deloc*. Si atunci Antonescu s'a declarat contra unui asemenea armistiţiu. El fusese *tinut, in linii mari*, la curent cu tratativele duse de Stirbey şi de Vişoianu la Cairo. Bineinţeles, nu a fost ţinut la curent cu ultimile tratative in care Maniu –dovedind prin aceasta că nu-i cunoaşte deloc pe Ruşi– dusese tratative in care se angajase la lucruri care nu erau pe linia onoarei. De exemplu se cerea o *ofensivă masivă* pe frontul din Moldova, care trebuia să fie declanşată cel mai târziu, in 24 de ore după schimbarea guvernului in România. Se cerea o ofensiva *contra armatei române*, o ofensivă in care aveau să cadă *mii de soldaţi români!!!* Această cerere nu are nimic *onorabil* in ea. Si mai ales că se cerea aceasta unui *dusman de moarte* al poporului român, se cerea aceasta *Ruşilor* pe care poporul românesc invăţase să-i cunoască in două secole, dar nu invăţase să-i cunoască Iuliu Maniu şi cu atât mai puţin Mihai Viteză.

"Atitudinea noastră ne câştigase increderea Anglo-Americanilor. Englezii trimiseseră la Bucureşti un ofiţer de origine românească cu un aparat de radio emiţător şi receptor". Dar acest post de emisie a fost descoperit de nemţi şi aceştia au voit să-l aresteze şi e uşor de inţeles că pe acest englez il aştepta moartea. Procurorul militar care-i insoţea pe nemţi s'a opus ca englezul să fie arestat, şi dl Penescu se declară de acord. Dle Penescu, dacă un *spion* român ar fi fost descoperit de englezi ar fi fost impuşcat. Dar in cartea dtale te declari de acord cu tot ce este pe linia lui Maniu.Exact cu I.G.Duca care se declara de acord cu tot ceiace făcea Brătianu. Dar dta eşti dr. in Drept de la Paris şi in această calitate trebuia să ştii să apreciezi ceiace era normal să-l aştepte pe un englez care era prins la Bucureşti in timp de războiu. Ceiace este scris in cartea dtale va rămâne şi pentru urmasii noştri. Pentrucă trebuie să ştii dle Penescu, că 23 August va fi judecat la rece şi va fi condamnat cum se cuvine. Spectrul eroic al lui Ion Antonescu, se va ridica falnic şi vă va cere socoteală.

In seara de 23 August, Mihai Viteză a citit o proclamaţie in care spunea. "România *a acceptat armistiţi*ul oferit de URSS, Marea Britanie şi Statele Unite". Nu ştiu dacă acesta a fost textul exact dar să-l luăm de bun deoarece il garantează dl Penescu. Ei bine, se spune *cea mai mare minciună*. Armistiţiul nu fusese *oferit* nici un moment, tot timpul aliaţii ne ceruseră *capitularea fără condiţii* şi dacă continuau să ne ceară o capitulare fără condiţii era ca din punct de vedere juridic să ne găsim in faţa unei capitulări aşa cum o vroiseră Ruşii; fără condiţii. Si Iuliu Maniu *o ştia* şi a acoperit cu prestigiul sau minciuna regală, marea minciună regală. Şi in acea seară, alături de Mihai Viteză, se găsea Bodnăraş, "vechiu ofiţer dezertor din armata românească" (Penescu). Acest dezertor fusese paraşutat şi ajunsese până in Palatul regal, drept consilier. Căci lovitura de la 23 August, s'a dat conform sfaturilor lui Bodnăras, punct cu punct, adică a fost dată direct de Moscova. Căci ceiace ne spune dl Penescu, nu este valabil. Dsa afirmă că in ziua de 23 August, când ruşii ajunseseră la Bârlad, orice rezistenţă, era de prisos. Profesorul Ion Hudiţă, coleg de al domnului Penescu, imi scrie că in ziua de 23 August, aerodromul din Tecuci era ocupat de ruşi. Da, lucrurile se intâmplaseră conform cererii pe care o făcuseră Stirbey şi Visoianu, adică avusese loc o *masivă ofensivă* rusească la care generalul Racovitză-dl Penescu evită să-l numească işi manevrase rezervele exact cum o voiau ruşii. Mihai Viteză– ne-o spune dl Penescu-făcuse o vizită pe front in care pusese la punct tot planul trădării. Deci dacă Ruşii ocupaseră aerodromul din Tecuci, aceasta nu este o scuză, căci lucrul acesta fusese plănuit de Mihai Viteză in vizita lui făcută pe front. Lucrurile se petrecuseră exact cum o voiau Ruşii. Ruşii făcuseră tot ceiace le ceruse Mihai, adică declanşaseră o ofensivă, dar se opriseră acolo: nu semnaseră armistiţiul.

De 31 de ani afirmăm mereu acelaşi lucru: la 23 August se dăduse ordinul ca armatele române să primească pe ruşi ca *aliaţi* şi nu se semnase nimic. "Marea greşală a fost, o repet, ordinul dat armatei sá inceteze focul, *inainte ca armistiţiul să fi fost semnat de către adversari*". (Penescu). "Ar fi trebuit să se aştepte răspunsul la telegrama ministrului de externe, Niculescu, adresată aliaţilor prin intermediul lui Creţeanu. Dacă un acord ar fi intervenit, Ruşii şi Românii ar fi incetat focul simultan pe frontul din Moldova". (Penescu). Exact. Dar ar fi fost nevoie să fi avut in faţă alţi duşmani şi nu pe Ruşi pe care dl Penescu spune că-i cunoştea Maniu!!!

Ofensiva se declanşase pe ziua de 19 August. Conform inţelegeri,, trebuia ca in 24 de ore, adică la 20 August, Ruşii să semneze armistiţiul. Si nu l-au semnat decât pe ziua de 12 Septembrie. Ceiace au semnat Ruşii la 12 Septembrie, nu este un armistiţiu. Să ne spună dl dr. in Drept de la Paris dacă o hârtie semnată după 20 de zile după ce s'a deschis ruşilor stăvilarul, când au ocupat toată Tara, mai poate fi numită armistiţiu. E numită această hârtie armistiţiu de către *alogenii* de la Paris, dar dl Penescu, prudent, o numeste *convenţie de armistiţiu*.

Dar s'a mai intâmplat şi altăceva, mai grav Ostaşii români, care conform ordinului lui Viteză, ii primiseră pe ciolovecí ca pe niste aliaţi, *au fost luaţi prizonieri şi porniţi spre Siberia!!!* Numărul acestor prozonieri– deşi in realitate mai mare– este numai de 130.000 după cum afirmă dl Penescu. In două locuri, in cartea dsale, dl Penescu afirmă că numărul tuturor prizonierilor din Rusia, s'a ridicat la 250.000, deci la 23 August au fost luaţi prizonieri mai mult decât jumătate. Tot dl Penescu afirmă că Ruşii foloseau pe prizonieri la muncile cele mai grele. Si nu numai atâta, dar Ruşii i-au ţinut pe Români prizonieri mult timp după terminarea războiului cu două scopuri: să-i folosească la muncile cele mai grele şi ca să-i indoctrineze. Si au mai cerut şi 12 divizii ca luptători *nearmaţi* să moară alături de ruşi. 12 divizii care din servilism s'au ridicat la 18. Si 170.000 de Români au murit pe frontul din Vest şi aceşti 170.000 au murit ca să ajute pe dusmanul de moarte al Românlor să ne subjuge. Iuliu Maniu a inaintat lui Antonescu memorii in care ii cera ca Românii să nu lupte mai departe de Nistru, dar a fost de acord ca Românii lupte peste Tisa, şi in munţii Tatra!!! Si generalii români care au luptat in munţii Tatra, in loc să fie aşteptaţi la intoarcere cu flori, au fost băgaţi la inchisoare şi culmea, au murit alături de Maniu. Pentrucă in timp ce generalii români luptau in Cehoslovacia, in Ţară comuniştii lucrau de zor ca să le pregătească inchisori şi lor şi lui Maniu. Şi să mai spună dl Penescu că Maniu i-a cunoscut bine pe ruşi!!!

După 23 August "războiul continuă, dar de aceasta dată, contra Germaniei. *Devotamentul, disciplina armatei noastre, unirea comandanţilor săi, şi credinţa fată de tânarul rege Mihai, au fost remarcabile!!!*" Dar dl Penescu este sincer? N'a auzit dsa că ostaşii români nu au vrut să meargă mai departe de Tisa? N'a auzit dl Penescu, că s'a intrebuinţat chiar forţa ca *să-i convingă* (!) pe soldaţii români ca să treacă Tisa? Nu a auzit că un general celebru –Mociulschi– şi-a trecut Divizia cu revolverul in mâna? Nu a auzit că la Viena s'au format două divizii care vroiau să continuie lupta contra comuniştilor? Nu a auzit că au fost căpitani care au trecut cu toată unitatea lor la germani? Si dacă aceşti căpitani au fost, dezertori fără importanţă, nu a auzit că a fost şi un general –Avramescu– care a dus tratative cu germanii ca să treacă cu toată unitatea? Si această unitate era o armată întreaga. Dacă germanii ar fi putut să reziste două luni pe aceiaşi linie, ar fi văzut dl Penescu care ar fi fost *devotamentul şi fidelitatea* ostaşilor şi ofiţerilor români, faţa de *alogenul* Mihai Viteză.

Dar ceva curios. Dl Penescu il numeste pe Viteză, *curajos*. Au mai fost şi alţii din acelaşi neam cu Viteză adică *alogeni*, care l-au numit curajos. Dar să ne spună dl Penescu in ce a constatat *curajul* lui Mihai Viteza.

* * *

"Trebuie considerată deasemeni inadmisibilă, predarea mareşalului Antonescu *comunistului* Bodnăras *in noaptea de 23 la 24 August, atunci când* mareşalul era prizonierul regelui şi Bodnăras n'avea nici o calitate. Istoria nu va inţelege niciodată această felonie şi nu va ierta-o niciodată". (Penescu). Iată rânduri din cartea dlui Penescu care sunt adevărate şi care ii fac iertate atâtea şi atâtea greşeli. Deci *Istoria nu va înţelege această felonie şi nu va ierta-o niciodată!!!* Dar cine a fost acest mare felon pe care nu numai istoria dar si poporul nu il va ierta niciodată? De ce nu are curajul dl Penescu să-i spună numele? De ce nu il arată cu degetul? Căci acesta este un *alogen* mare, e marele *alogen* al Istoriei noastre.

Generalul Rădescu a avut curajul să ţină celebrul lui discurs la radio. Noi credem că acest discurs a fost intr'adevăr curajos. Si Vichinschi a venit la Bucureşti şi direct de la aeroport s'a dus să-i facă o vizita(?) lui Mihai Viteazul. Cu ocazia acestei vizite, i-a cerut să-l schimbe pe Rădescu şi să-l aducă la putere pe Groza. Ca să-l intimideze pe rege, la plecare a trântit uşa, celebra trântire de uşă a lui Vichinschi. Viteza i-a cerut sfatul lui Maniu si acesta *l-a sfătuit să nu cedeze*, deci să nu-i dea puterea lui Groza, dar, Viteză s'a arătat a avea un mare *curaj:* l-a insărcinat pe Groza să formeze guvernul, dar cu condiţia ca in acest guvern să participe şi ţărăniştii şi liberalii. Deci i-a pus condiţii lui Vichinschi, *l-a infruntat*, vor spune desigur *alogenii*. Apă de ploaie: in cele din urmă, Viteză l-a aceptat pe Groza şi fără Maniu şi fără Brătianu. Ei da, acuma avea Viteză ocazia să demonstreze că are *curaj*.

Intre 17 Iulie şi 2 August a avut loc conferinţa de la Potsdam şi, in ceiace-i priveşte pe Români, conferinţa s'a terminat fără ca Anglo-saxonii să recunoască guvernul Groza. Este un punct bun şi sprijinindu-se pe el, Maniu ii cere regelui să il congedieze pe Groza. Regele, ca să prindă curaj desigur, a convocat pe reprezentanţii celor trei puteri. Si la această convocare, regele le-a cerut sfatul pentru a-şi reorganiza guvernul cu scoppul ca el să fie recunoscut de cele trei puteri, Americanul şi englezul s'au declarat de acord, dar rusul a răspuns: *niet*. Atunci regele i-a cerut lui Groza demisia, dar acesta refuzând", l-a demis din functiile sale la 21 August". (Penescu). Si atunci cu curaj, regele *a declarat greva:* nu mai semnează nici o hârtie. Dar inainte de grevă. Mihai Viteazul, a fost decorat cu cea mai inaltă decoraţie ruseasca iar acesta nu s'a arătat mai prejos şi l-a decorat pe Groza cu cea mai mare decoraţie românească şi le-a dat cu generozitate tuturor miniştrilor comunişti, *d'insignes recompenses*. (Penesco). "Ceiace el nu o făcuse cu miniştrii din guvernele precedente care, orice s'ar spune, i-au fost mai devotaţi". (Penescu). Aşa că greva lui Mihai Viteazul, nu a ţinut mult.

N'a trecut anul şi Groza vine cu o nouă lege electorală, Penescu, in numele lui Maniu, i-a cerut lui Mihăiţă, să nu sancţioneze acea lege, mai ales că, contra acestei legi, guvernele englez şi american protestasară. "dar regele nu m'a ascultat şi legea a fost promulgată pe ziua de 13 Iulie. El era inconjurat de consilieri care aveau iluzia că făcând concesiuni, *monarhia putea să fie salvată, in ceiace ei se inselau!!!*"

Maniu şi Penescu mai aveau o iluzie: regele să refuze să semneze mesajul regal şi să nu deschidă Parlamentul. Maniu a cerut o audienţă specială lui Mihai Viteazul in care i-a cerut acest lucru, dar "regele Mihai (Mihai Viteazul) a citit mesajul tronului inaintea acestei Adunari *zisă* Naţională care, un an mai târziu, avea să proclame Republica Populară Română". (Penescu).

Dar dle Penescu, comuniştii l-au tinut un an, pentrucă *mai aveau nevoie de el*, exact acel an. Ei mai aveau nevoie de el ca să-l condamne pe Maniu şi pentru aceasta aveau nevoie de acoperirea lui Mihai Viteazul. Si el nu numai că i-a acoperit, dar a ţinut şi un discurs in care il condamna pe Maniu şi pe dta şi pe toţi ceilalţi. Căci Mihai Viteazul spera că cu concesiuni, va salva monarhia, că va mai păstra o monarhie –*sui generis*–, cu un rege, un mare rege, un rege *curajos*.

Dar se pare că Mihai Viteazul, a simţit totuşi ceva. Când a fost la Londra, i-a cerut sfatul criminalului său tată, fostului rege Carol al II-lea. Si Carol i-a dat un sfat bătrânesc: să se intoarcă şi dacă comuniştii vor căuta să se descotorosească de el, să le ceară despăgubiri, adică *filodormă*. Precum se ştie, Mihai Viteazul l'a ascultat pe bătrân căci l-a sfătuit bine şi a cerut filodormă. Gândindu-mă mai bine am comparat acest ges cu gestul eroic al lui Ion Voda Cumplitu!!! O tempora o mores.

* * *

Si acuma, inainte de a pune punct, câteva chestiuni lipsite de importanţă. Fiind pleacat din Tară, Pamfil Seicaru, in redactia Curentului nu pe primul plan –rămăsese un ţăranist: Bocşa Mălin. La 23 August ceilalţi au fugit sau au fost prinşi de frică– la direcţia Curentului a venit Bocşa Malin. După un timp -scurt- Curentul a fost suprimat şi ţarăniştii au dat năvală. La bătaia peştelui! Il aveau doar acolo pe Bocşa Mălin. Si a apărut "Curierul", inspirat de partidul naţional-ţăranist". (Penescu). Si printre măritimile care conduceau "Curierul" se afla şi Agustin Popa, care mai târziu a venit in exil. Si Augustin Popa, ar fi vrut să devină propietar al "Curentului". Si i-a propus lui Şeicaru –prin interpuşi– să cumpere "Curentul" şi, dacă s'ar fi putut şi fără bani. Şi cum Seicaru auzise că a fost condamnat la moarte la Bucureşti, dl Augustin ii propunea să-i dea asigurarea că această condamnare la moarte, va fi graţiată când vor... veni ţaranistii la putere. Aceasta arată două lucruri: că *banditul* de Seicaru nu era atât de bandit când era vorba de pus mâna pe "Curentul" şi al doilea că toţi ţărăniştii, mai ales când erau din Ardeal, erau tot atât de cunoscători al ruşilor ca şi Maniu. Această chestiune a fost publicată şi dl Augustin Popa, *a tăcut*.

De ce dl Penscu, venit in exil in 1968, a tăcut până acuma? Am apreciat cartea aceasta, cu toate neadevărurile pe care le conţine, desigur din cauză că "tot ceiace a făcut dl Maniu, a fost bine făcut şi tot ceiace au facut ceilalţi a fost rău făcut", doar acesta este un păcat românesc. Exact ca in cartea lui I.G. Duca din care am a flat că Brătianu a fost un semizeu.

Dar, cartea dlui Penescu cuprinde şi atâtea lucruri adevărate, spuse cu *curaj*, că mă inchin. A pus la punct chestiunea lui Mihai Viteză, că *alogenii* au şi inceput să ţipe.

Si mai aşteptăm incă o carte, care să fie cel puţin ca şi aceasta.

Madrid, 9 februarie 1982.

–Preot E.M. Domitriu, Carte de rugăciuni, 256 pagini, Asociaţia Ortodoxă din Nord-Vestul Germaniei.

Asociaţia Ortodoxă din Nord-Vestul Germaniei a tipărit o *Carte de rugaciuni* pentru a o pune la indemâna credincioşilor din afara hotarelor Ţării. Această carte a fost intocmită de părintele misionar Mircea Domitriu.

Pe Parintele Mircea Domitriu l-am cunoscut de mult, in Ţara, inainte de 1940. Pe atunci nu bănuiam că drumurile destinului ne vor fi atât de incurcate, şi ale unuia ca si ale celuilalt. Ne-am intâlnit la Paris. In Tară, tânărul Domitriu era un om blajin, adevarată paine a lui Dumnezeu. Si când l-am reintâlnit la Paris era la fel, nu părea de fel că destinul care-l muscase, ca pe noi toţi, il schimbase câtuşi de puţin. Demult, când l-am cunoscut prima dată, tânărul Domitriu imi făcuse impresia unui seminarist, dintre aceia puţini, care-şi au intipărita in figură si in mişcări, chemarea către preoţie. Când l-am cunoscut in Ţară tânărul Domitriu isi făcea serviciul militar, când l-am reintâlnit la Paris, era un biet pribeag. Si in comportarea faţa de semenii săi, Domitriu era la fel ca in Ţară, părea tot un seminarist, dintre aceia puţini, care-şi au intipărit in figură si in miscări, chemarea către preoţie.

Si la Paris, el insus a inţeles ci această chemare către preoţie, Harul pe care-l purta in el, era mai tare decât orice, şi s-a facut preot.

Părintele Domitriu este legionar sau *fost legionar*. Face parte dintre fostii *Legionari adevaraţi*, care in pribegie, s'au facut preoţi. Unii dintre ei, ca Parintele Domitriu, s'au făcut preoţi numai că simţeau chemarea, *sfânta chemare*. Parintele Domitriu era inginer, deci nu se pate bănui că s'a făcut preot din nevoie.

L'am reintâlnit la Paris: e preot, *adevarat preot*, din cap până in picioare pe dinafara ca şi pe dinauntru. Nu e preot ca să castige din preoţie. Din banii pe care-i castigă cu rigla şi compasul, simt toţi că părintele Domitriu pune totdeauna acolo unde e nevoie.

Ii cunoaştem cu totii activitatea, rodnica activitate de preot misionar. La Koln, a găsit un alt Român, cu care face bună tovărăsie: e domnul inginer Alexandru Suga. Si amândoi pun din banii pe care-i câstigă in mod cinstit, la nevoile *obştei*.

Si desigur, părintele Domitriu, a inteles că pribeagul român are nevoie de o carte de rugăciuni, la care să facă apel in momente grele, când pribegia muşcă din el căci Românul şi-aduce aminte de Dumnezeu, numai când muşcă din el nevoile.

Si cu ajutorul domnului dr. Suga, a scos o carte de rugăciuni. Si n'a fost lucru uşor. S'a pus o "grijă deosebită in stilizarea textelor vechi, pentru ca slavismele, grecismele, arhaismele, si greşelile lingvistice să fie evitate şi limba românească să apară in toată frumusetea ei".

Cartea e frumos tipărită, elegantă şi... modestă. Când am citit-o, am avut in faţa ochilor figura parintelui Domitriu: figura omului cu chemarea către preoţie.

Acuna desigur, Sfinţia Sa s'a gândit şi la un sfârşit bun. Si mulţumirea trebuie sa o caute in mulţumirea sufletească a lucrului făcut, la frumuseţea lui. Căci Românul pribeag, mai ales când câstiga bani mulţi, nu se prea gândeşte la dat banii pe cărţi!!! Dar s'ar putea intâmpla să mă insel şi de data aceasta. In acest caz punem la dispoziţie adresa la care pot să trimita banii (30 D.M.):

–Der Rmânisich-orthodoxen kulturgemeinde in Nordwestdeutschland e. V.
c/o Dr. Alexander Suga
5000 Köln
Jakordenstr. 21

N.S.G.

✡ ✡ ✡ ✡ ✡

CITITI SI RASPANDITI SCRISUL ROMANESC IN EXIL.

REDACTIONALE

Stimaţi compatrioţi, sprijinitori, abonaţi şi cititori,

Ceace vă anunţam de aproape un an şi jumătate- dificultăţile create apariţiei Carpaţii-lor, de către noua direcţie a tipografiei Marsiega- au ajuns la punctul final, adică încetarea colaborarii determinată pe deoparte- de situaţia economică deficitară a întreprinderii. iar pe de altă parte, de divergenţele de opinii asupra subiectelor tratate în paginile noastre.

S'au încheiatcei 26 de ani de bunăvoinţă, înţelegere şi lucru, nu însă viaţa revistei şi a editurii Carpaţii. Acestea vor continua, cu aceleaşi greutăţi, mai mari sau mai mici, dar cu neştirbit elan, abnegaţie în servirea cauzelor drepte româneşti şi încredere absolută în victoria finală a binelui contra raului.

Revista pe care v'o prezentăm în noua ei ediţie tipărită offsett, păstrează toate caracteristicile, rubricile şi aspectul ei iniţial, sperând să satisfacă toate exigenţele.

Scuzaţi întârzierea cu care primiţi, din motivele de mai sus, numarul 33 al revistei. Sper să recuperăm timpul pierdut iar apariţia ei regulată poate fi asigurată prin sporirea numărului abonaţilor şi prin plata abonamentului la fiecare început de an. Sunteţi 400 de abonaţi şi sprijinitori. Dacă fiecare dintre Dvs, convinge un prieten să se aboneze, rezolvăm problema. Deci nu lăsaţi pe mâine sprijinul pe care vi-l cerem azi. E vital pentru lupta noastră în exil.

Pentru verificarea numărului exact al prietenilor credincioşi şi al adreselor, pe care vă rugăm să ni le comunicaţi la fiecare schimbare, complectaţi fişa alăturată şi înapoiaţi-o cu întoarcerea poştei.

Aşteptând veşti, vă mulţumesc şi vă îmbrăţişez cu dragostea de totdeauna.

TRAIAN POPESCU

CITITI SI RASPANDITI SCRISUL ROMANESC IN EXIL

CARPATII

REVISTA CULTURALA SI DE ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL

Director-Proprietar:

TRAIAN POPESCU

APARE ODATA LA DOUA LUNI

SUB INGRIJIREA UNUI COMITET DE REDACTIE

★

Redacţia şi Adminisratia:

Calle Conde de Peñalver, 82, 4'

Teléf. 402 11 01 · MADRID-6

Correspondenta:

'partado 9.283 · MADRID (España)

★

Abonamente:

Anual	30 $ USA
De susţinere	60 $ USA
Expedierea Avion plus.	10 $ USA